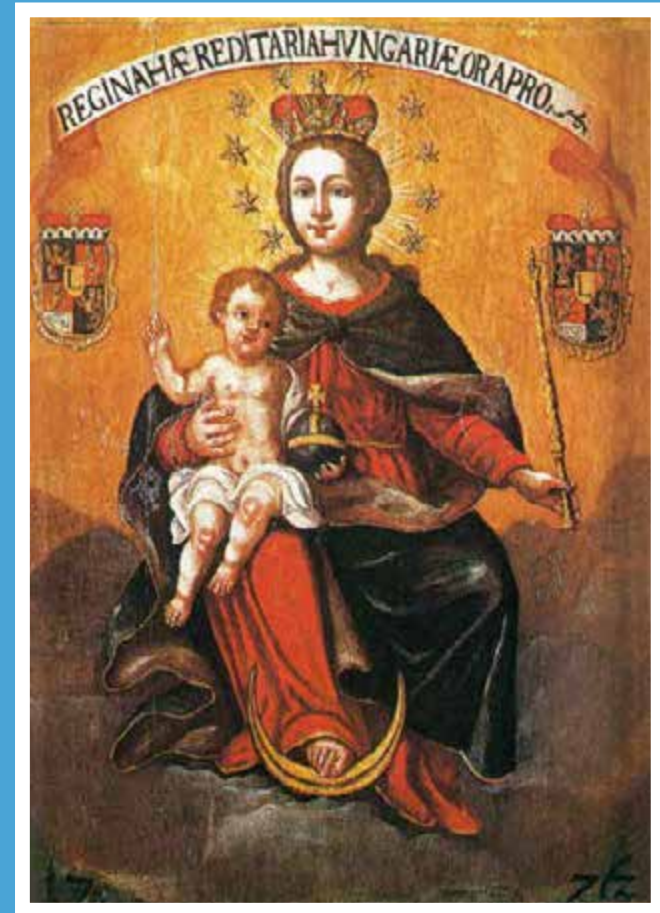

Tengernek Csillaga

2015. máj.–jún.
XX/3. szám

Mária korszakának lapja

Ára: 290,- Ft

Fraknó – kegykép

Tartalomjegyzék

Szeretlek Jézusom, mindenekfölött imádlak Téged! Kérlek, mentsd meg a lelkeket, hogy ők is megismerjenek, szeressenek és imádjanak Téged!

Jézusom, a Te életed ezen a földön a munka, a lemondás, a nélkülözés és a szenvedés volt. Te ezt mondtad: „Aki utánam akar jönni, tagadja meg magát, vegye fel minden nap keresztjét, úgy kövessen Engem.” Tőlünk is ugyanazt az életet kéred, amit Te éltél élénk. Mi mégis a kényelmet, a gazdagságot és az elismerést keressük. Kérlek, szabadíts meg minket önmagunktól! Kérlek, adj erőt a keresztnek elviselésére és hordozására, amely mindig önmegtagadást kíván, de csak általa tudunk közelebb kerülni Hozzád.

Jézusom, Téged ezen a földön, a kereszten találunk meg. Idevárod az egész teremtett világot, minden embert. Ahogy a Te számodra a keresztfán keresztül vitt fel az út a mennybe, úgy a mi számunkra is ez az egyetlen lehetőség. Te ezt mondtad: „Én vagyok az út, az igazság és az élet.” A mi utunk az, ha Téged követünk. Te az igazságot hirdetted. Ha megfogadjuk és tettekre váltjuk tanításodat, üdvözítesz minket.

Jézusom, Te vagy az élet. Ezt mondtad: „Aki eszi az Én Testemet, és issza az Én Véremet, annak örök élete van.” Kérlek, add meg nekünk minden nap a Szent Eukarisztiát, hogy örök életünk legyen Benned, ó imádott Megváltó Istenünk! Ámen.

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 8.....	1
Minimál kereszténység	6
Isten nem változik	8
Isten megengedi	10
Akiknek fejét vették a Jézusról való bizonyágtételért	14
Megtaláltuk a Messiást.....	15
Irgalmassággal kapcsolatos gondolatok.....	17
Júdás az áruló?	19
Részlet a Szeretláng Naplóból (3).....	20
Éppen te.....	27

Mária-kegyhelyek

Fraknó.....	32
-------------	----

Mária kicsinyei

Utolsó harc.....	33
------------------	----

Rózsafüzér

Gabriele Amorth a medzsugorjei jelenésekről	47
---	----

A Szerkesztőség címe:

1539 Budapest, Postafiók 638.

Internet: www.tengernekcstillaga.hu

E-mail: info@tengernekcstillaga.hu

A lappal kapcsolatos bármilyen észrevétellel, javaslattal forduljon a lap szerkesztőségéhez!

Felelős szerkesztő: Jánossy Gábor

Készült a Co-Print Kft. nyomdájában,

www.co-print.hu

Felelős vezető: Gebauer Gergő

A hátsó borítón: Szűz Mária, Vorarlberg

A *Tengernek Csillaga* folyóirat megrendelhető a Stella Maris Alapítvány postafiók címén, illetve e-mailen és megvásárolható a templomokban vagy Budapest V., Ferenciek terén.

Kéziratokat nem őrzünk meg és nem küldünk vissza.

Kiadja a Stella Maris Alapítvány

A Stella Maris Alapítvány
bankszámlaszáma: K&H Bank
10200885-32621031-00000000

ISSN szám: 1416-8243

XVI. Benedek pápa utolsó beszédei 8.

A 2014 januárjával kezdődött sorozatban Őszentsége, XVI. Benedek pápa 2012. október 17. és 2013. február 27. között, a szerdai általános kihallgatások alkalmából elhangzott tanításait adjuk közre Diós István atya fordításában. Diós atya jóvoltából az elmúlt idők kiemelkedően legnagyobb tanító pápájának teljes beszéd anyagait olvashatjuk ebben a sorozatban. (A Vatikáni Rádió honlapján az előadásoknak csak a kivonataival találkozhattunk, eddig csak abból gazdálkodhattunk – a szerkesztő)

Az Isten megismerésére elvezető utak (2012. november 14.)

Kedves Testvérek!

Az előző szerdán arról az Isten utáni vágyról gondolkodtunk, amelyet az ember a szíve mélyén hordoz. Most szeretnénk folytatni és elmélyíteni ezt a témát úgy, hogy veletek együtt röviden elgondolkodunk néhány úton, amelyek elvezetnek Isten megismerésére.

Isten megelőz minket

48. De szeretnék emlékeztetni arra, hogy Isten kezdeményezése megelőz minden emberi kezdeményezést, és a hozzá vezető úton is Ő az, aki megvilágosít, irányít és vezet bennünket, mindig tiszteletben tartva a szabadságunkat. Mindig Ő vezet be minket a maga belső világába azáltal, hogy kinyilatkoztatja önmagát és ajándékozza a kegyelmet, hogy a hitben be tudjuk fogadni ezt a kinyilatkoztatást. Soha ne feledjük Szent Ágoston élményét: nem mi vesszük birtokba hosszas keresés után az Igazságot, hanem az Igazság keres és vesz birtokába minket.

Istenhez vezető utak és jelek

49. Ennek ellenére vannak utak, amelyek ki tudják tární az ember szívét Isten megismerésére; vannak jelek, amelyek Istenhez vezetnek. Kétségtelenül gyakori a veszélye annak, hogy a világi dolgok csillogása eltérít ezekről az utakról, vagy képtelenné tesz a jelek észrevételére. Isten azonban fáradhatatlanul keres bennünket, hűséges az emberhez, akit megteremtett és megváltott, állandóan közel van hozzánk, mert szeret bennünket. E bizonyosság kísérjen minket minden

nap, akkor is, ha bizonyos elterjedt felfogások nehezebbé teszik, hogy az Egyház és a keresztény ember az evangélium örömét közölje minden teremtménnyel, és mindenkit elvezessen a Jézussal, a világ egyetlen Üdvözítőjével való találkozásra. De éppen ez a mi küldetésünk, az Egyház küldetése, és minden hívőnek örömmel kell megélnie, sajátjának érezve e küldetést úgy, hogy a létét valóban a hit élteti, a szeretet, Isten és a felebarát szolgálata határozza meg, és képes sugározni a reményt. E küldetés elsősorban abban az életszentségben ragyog fel, amelyre valamennyien meghívást kaptunk.

A megváltozott környezet

50. Tudjuk, hogy ma sem hiányoznak a gyakran alig értett, támadott és elutasított hitre nehezedő próbatétek és kifogások. Szent Péter mondta a híveinek: „*Legyetek mindig készen arra, hogy mindenkinek megfeleljetek, aki csak kérdezi, mi az alapja a szívetekben élő reményeteknek*” (1Pét 3,15). Régen itt, nyugaton a kereszténynek tartott társadalomban a hit volt az a környezet, amelyben mozogtak az emberek; az Istenhez tartozás és rá hivatkozás a nép nagyobb része számára a mindennapi élet része volt. Inkább annak kellett igazolnia hitetlenségét, aki nem hitt. A mi világunkban a helyzet megváltozott, s egyre inkább a hívőnek kell képesnek lennie arra, hogy számot adjon a hitéről. Boldog II. János Pál pápa *Fides et ratio* enciklikájában kiemelte, hogy az elméleti és gyakorlati ateizmus kifinomult és fondorlatos formái korunkban mennyire próbára teszik a hitet (vö. 46–47. p.)

Az ateizmus megjelenése

51. A felvilágosodás óta a valláskritika intenzívebbé vált; a történelmet ateista rendszerek jelenléte is meghatározta, amelyekben Istent az emberi lélek merő kivetítésének, illúzióinak, az ilyen elidegenedésektől már meghamisított társadalom termékének tekintették. Végül az elmúlt évszázad a szekularizmus erős folyamatát ismerte meg, amely az ember feltétlen autonómiájára épül, akit a valóság mércéjének és alkotójának tart, de megfosztja annak tudatától, hogy „Isten képére és hasonlatosságára” van teremtve.

A gyakorlati ateizmus

52. A mi korunkban egy másik, a hit számára különösen veszedelmes jelenség mutatkozik: az ateizmusnak az a formája, amelyet „gyakorlati ateizmusként” határozhatunk meg, amelyben nem tagadják a hit igazságait vagy a vallásos szertartásokat, hanem egyszerűen a mindennapi élet számára jelentéktelennek, az élettől idegennek, haszontalannak tartják őket. Ezért gyakran felszínesen hisznek Istenben, s úgy élnek, „mintha Isten nem léteznék” (etsi Deus non daretur). Végeredményben ez az életfelfogás még rombolóbb lesz, mert közömbösségre vezet a hittel és az Istenkérdéssel szemben.

Az egydimenziós ember

53. Valójában az Istentől elkülönített ember horizontálisan egydimenzióssá válik, és éppen ez a csonkítás egyik alapvető oka azoknak a totalitárius rendszereknek, amelyeknek oly tragikus következményei lettek a múlt században, és azoknak az értékválságoknak, amelyeket ma látunk magunk körül. Ha elhomályosodik az Istenhez tartozás tudata, elsötétedik az etikai horizont is, hogy teret adjon a relativizmusnak és egy olyan kétértelmű szabadság-felfogásnak, amely ahelyett, hogy felszabadítaná, végül bálványokhoz bilincseli az embert.

A mai Prométeusz

54. A kísértések, amelyekkel Jézus nyilvános működésének kezdete előtt megküzdött a pusztában, jól megjelenítik azokat a „bálványokat”, amelyek elvarázsolják az embert, ha nem mülja felül önmagát. Ha az ember elveszíti Isten-központúságát, elvéti a maga igazi helyét, többé nem találja helyét a teremtett világban és a másokkal való kapcsolatában. Nem szűnt meg az, amit az antik bölcsesség Prométeusz-mítoszban fogalmazott meg: az ember úgy gondolja, hogy az élet és halál urává „istenné”, válhat.

A személyi méltóság alapja

55. Ilyen körülmények között a Krisztustól kapott parancshoz hűséges Egyház soha nem hagy fel azzal, hogy hirdesse az ember és rendeltetése igazságát. A II. Vatikáni Zsinat összefoglalóan így tanít

erről: „Az emberi méltóság legmélyebb alapja az Istennel való közösségre szóló meghívás. Az ember kezdettől fogva párbeszédre hivatott Istennel, ugyanis csak azért létezik, mert Isten szeretetből megteremtette és szeretetből létben tartja, s csak akkor élhet teljesen az igazság szerint, ha önként elismeri ezt a szeretetet, és rábízta magát a Teremtőjére.” (Gaudium et spes 19.)

Az Istenhez vezető utak

56. Tehát milyen válaszokat kell adnia a hitnek „kedvesen és tisztelettel” (vö. 1Pét 3,15) az ateizmus, a szkepticizmus, a vertikális dimenzió iránti közömbösség kérdéseire, hogy korunk embere továbbra is föltehesse az Isten létezésére vonatkozó kérdést, és végig járassa azokat az utakat, amelyek elvezetnek Istenhez? Szeretnék szólni néhány útról, amelyek egyrészt a természetes gondolkodásból, másrészt a hit erejéből születnek. Ezeket az utakat nagyon tömören három szóban szeretném összefoglalni: a *világ*, az *ember*, a *hit*.

A világ mint Istenhez vezető út

57. Az első: a világ. Szent Ágostonnak, aki életében hosszasan kereste az Igazságot, s végül lebilincselte az Igazság, van egy híres és nagyon szép oldala, amelyen így ír: „Kérdezd a föld, a tenger, a ritka és mindenütt jelenlévő levegő szépségét; kérdezd az ég szépségét..., kérdezz minden létezőt. Valamennyien ezt válaszolják neked: nézz csak és lássad, milyen szépek vagyunk. Szépségük olyan, mintha dicsérő himnuszuk volna. Mármost ezeket az annyira szép, de mulandó dolgokat ki alkotta, ha nem olyan valaki, aki maga a változhatatlan szépség?” (Sermo 241, 2: PL 38, 1134).

Észrevenni a Teremtőt

58. Úgy gondolom, hogy vissza kell nyernünk, és a mai emberrel vissza kell szereztetnünk a képességet, hogy szemlélni tudjuk a teremtett világot, ennek szépségét és struktúráját (rendjét). A világ nem formátlan, izzó magma, hanem minél inkább megismerjük, s minél többet fedezünk fel csodálatos mechanizmusaiból, annál inkább észreveszünk egy tervet és látjuk, hogy létezik egy Teremtő Értelem. Albert Einstein mondta, hogy a természet törvényeiben „egy olyan

felsőbbrendű értelem mutatkozik meg, amelyhez mérten az emberi rendezés és gondolkodás minden racionalitása csak abszolút jelentéktelen tükröződés” (Il Mondo come lo vedo io, Róma 2005). Az első út tehát, amely elvezet Isten felfedezéséhez, a teremtett világ figyelmes szemmel való szemlélése.

Az ember, mint Istenhez vezető út

59. A második: az ember. Újra csak Szent Ágostonnak van egy híres mondása, amely szerint Isten közelebb van hozzám, mint én vagyok magamhoz (vö. Vallomások III, 6,11). Ebből fogalmazza meg a meghívást: „Ne menj ki magadból, térj be önmagadba; az ember bensőjében lakik az igazság” (De vera religione, 39, 72).

Ez egy újabb szempont, amelyet el tudunk veszíteni ebben a zajos és szétszóró világban, amelyben élünk: a képesség, hogy megálljunk, mélyen magunkba nézzünk, és meglássuk a végtelenre irányuló vágyat, amelyet magunkban hordozunk, amely arra készlet, hogy túllépjünk önmagunkon és eljussunk Valakihez, aki be tudja teljesíteni ezt a vágyat. A *Katolikus Egyház Katekizmusa* ezt mondja: „Az igazság és szépség iránti nyitottságától, erkölcsi jó iránti érzékétől, szabadságától és lelkiismerete szavától, a végtelenség és boldogság utáni vágyától indítva az ember fölteszi magának a kérdést Isten létéről.” (33. p.)

A hit, mint Istenhez vezető út

60. A harmadik: a hit. Főként a mai világban nem szabad megfeledkeznünk arról, hogy az egyik út, amely elvezet Isten megismerésére és a Vele való találkozásra, a hívó élet. Aki hisz, egyesült Istennel, nyitott az ő kegyelmére, a szeretet erejére. Ezzel élete nem önmagáról tanúskodik, hanem a Feltámadotról, és a hite nem fél megmutatkozni a mindennapi életben, nyitott a dialógusra, amely mélységes barátságot fejez ki minden ember felé, és meg tudja gyújtani a remény lángját a megváltás, a boldogság, a jövő várása számára. A hit ugyanis találkozás Istennel, aki beszél és tevékenykedik a történelemben, aki megváltoztatja mindennapi életünket azzal, hogy átalakítja felfogásunkat, értékítéleteinket, döntéseinket és konkrét tetteinket. Nem illúzió, nem a valóság előli menekülés, kényelmes visszahuzódás, érzélgősség,

hanem elmerülés a teljes életben, és az evangélium, annak a Jó Hírnek a hirdetése, amely képes megszabadítani a teljes embert. Egy keresztény ember, egy keresztény közösség, akik tevékenyek és hűségesek Isten tervéhez, aki előbb szeretett minket, kiváltságos utat jelentenek mindazok számára, akik közömbösek vagy kételkedők Isten léte és tevékenysége kérdésében. Ez azonban mindenkitől azt kívánja, hogy egyre áttetszőbb legyen a saját hívő tanúságtétele azáltal, hogy megtisztítva életét hasonlóná válják Krisztushoz. Ma sokaknak beszűkült fogalma van a keresztény hitről, mert hiedelmek és értékek merő rendszerének tartják, és nem annak az igazságnak, hogy Isten kinyilatkoztatta magát a történelemben, és kommunikálni akar az emberrel a szeretet kapcsolatában.

Valójában minden tanítás vagy érték alapja Isten és az ember Jézus Krisztusban megvalósult találkozásának az eseménye. A kereszténység még mielőtt morál vagy etika lenne, a szeretet eseménye és Jézus Krisztus személyének elfogadása. Ezért a keresztény embernek és a keresztény közösségeknek Krisztusra kell tekinteniük, és mások tekintetét is Rá kell irányítaniuk, mert ő az igazi Út, aki elvezet Istenhez.

Minimál kereszténység

Az utóbbi időkben egyre feltűnőbb, hogy igen sokan mintha „minimál kereszténységet” élnének az életükben. Mintha az lenne a céljuk – kimondva vagy kimondatlanul –, hogy megkeressék azokat a vonalakat, azokat a pontokat, melyek mentén még éppen elmondhatják magukról, hogy katolikusok, keresztények, de ezért a lehető legkevesebbet kelljen tenni, a lehető legkevesebbet kelljen lemondani a kényelemről, a kellemes dolgokról. Egy kis helyezkedés, egy kis önzés az belefér...

A teológián a morális elvek között tanítják a „minimális magatartást”, mely arról szól, hogy mik azok a magatartás elemek, melyekkel még éppen nem követek el halálos bűnt. Mintha ezt gyakorolnák körülöttünk igen sokan a hívek közül, de úgy tűnik, a papok között is találkozhatunk ilyen magatartással – sajnos. Ha valaki ezt az utat járja,

akkor tulajdonképpen sohasem lehet biztos, hogy átlépte-e a határt vagy sem. Sohasem lehet biztos abban, hogy nem csúszik-e bele valami komolyabb bűnbe, hiszen állandóan annak a határán egyensúlyoz.

Úton útfélen, igen gyakran hallom azt egy-egy probléma felvetésére adott válaszként, hogy „ugyan már, miért ne férne bele ez vagy az” a cselekedet. Tehát nem az a kérdés, hogy nemesebbé válik-e a cselekedettől az én lelkem, vagy a környezetemé, vagy az azt megcselekvőé, hanem hogy bűnt követek-e el azzal, ha megcselekszem. „Ugyan már, belefér, az még nem bűn!” A mai világban a sátán egyik legnagyobb eredménye, hogy elhitette már a hívek és papok jelentős részével, hogy egyes bűnök tulajdonképpen nem is bűnök. Ez után még inkább bizonytalan, hogy mikor lépem át a bűn határát és milyen mértékben. Mert olyan könnyű elhinni valamiről, hogy az nem is bűn – különösen, ha azt egy pap mondta valamikor valakinek, vagy éppen nekem mondja.

Krisztus nem erre tanított minket! Nem azt tanította, hogy a törvény betartásának a minimumát keresgéljük. Ő éppen a farizeusokat, a törvény betartásánál többet nem tevőket korholta azzal, hogy amennyiben nem teszünk mi többet, mint hogy éppen betartjuk a törvényt, akkor nem biztos, hogy bejuthatunk a mennyek országába, vagy ha igen, akkor nagyon kicsik leszünk ott. *„Aki tehát egyet is elhagy e legkisebb parancsok közül és úgy tanítja az embereket, azt a legkisebbnek fogják hívni a mennyek országában, aki pedig megteszi és tanítja, azt nagyoknak fogják hívni a mennyek országában. Ezért mondom nektek: ha a ti igazvoltagek nem múlja felül az írástudókét és a farizeusokét, semmiképp sem mentek be a mennyek országába.” (Mt 5,19-20).*

Nekünk Jézus követésében ennek ellenkezőjét kell, illetve kelleme keresnünk, vagyis azt, hogy milyen módon tudom napjaim minél nagyobb részében a cselekedeteimet Krisztushoz igazítani, iránta való szeretetemet minél nagylelkűbben, hősiesebben kifejezni. Nem a minimum, hanem a maximum kell, hogy vezéreljen ahhoz, hogy komolyan reménykedhessek a mennyországba jutásban. Még akkor is biztos, hogy el-el botlok időnként, de komoly bűnbánatot tartva bízhatok Isten irgalmasságában. A minimál kereszténységet élve az irgalmasságban hiába is bíznék, hiszen a minimál kereszténységben a komoly bűnbánat nem kerül elélem. Mert ha elélem kerül, akkor már

nem a minimumra fogok törekedni onnantól fogva, hanem a szívem kitárásával a maximum lesz a célom.

Aki a minimumban él, arról a környezete nem fogja látni, hogy keresztény. Egyes esetekben kimondottan „lejárta” a keresztényeket az ilyen ember – hiszen érdemben nem különbözik tőlük. Aki nem éli a hitét aktívan, napi minimum 10-15 perc ima, rendszeres bűnbánat, rendszeres alázat gyakorlás, szeretet szolgálat, buzgó szentmisére járás, a liturgia komoly megélése, teljes önátadás a Szűzanyának és Jézusnak stb., az hiába is akar misszionálni, úgysem fog sikerülni. Pedig Jézus azt mondta, hogy „*mennyetek és tegyétek tanítványommá mind a népeket*” (Mt 28,19). De ahhoz előbb magamat kell a maximumhoz igazítani, és a szerint élni. A minimál keresztény ezt a krisztusi feladatát biztos, hogy nem fogja tudni ellátni. Törekedjünk a maximumra!

Jánossy Gábor

Isten nem változik

Isten nem változik, ugyanaz tegnap, ma és mindörökre, hiszen Mózesnek csak annyit mondott, hogy „én vagyok, aki vagyok” (Kiv 3,14). Tehát Ő a változatlan örök létező. Ez az, amiért jogosan feltételezhetjük, hogy a próféták, hírnökök küldésében – akiket egyértelműen ő küldött Jézus érkezése előtt – ma sincs másként, második eljövetele előtt. Ha szükségesnek tartja valamiért, akkor ma is küld üzenethozókat, nem hagy magunkra, ahogy annak idején sem hagyta magára az ószövetség választott népét. A vezetők egy része mindig ellenállt a prófétáknak, az üzenet hozóknak, ez ma sincs másként.

Az üzenetekkel, próféciákkal ma igyekszünk nem foglalkozni. Többen próbálják összemosni a kinyilatkoztatást az üzenetekkel, a próféciák előjelzéseivel. Pedig a kettő teljesen más, egyértelműen elkülönül. Szeretünk okosak, felvilágosultak lenni – ahogy annak idején is a választott nép vezetőinek jelentős része – és nem akarjuk elhinni, hogy az Isten küldhet hírnököt. Az Ószövetség prófétáinak jelentős részét megölték, de legalább elüldözték, mert zavarta a vezetők kényelmét, melyet maguknak készítettek.

Az Ószövetség prófétái Krisztus előtt 1000 és 400 között működtek. Akkor hirdették, amit kellett, jövendöltek, amit Istentől kaptak jövendölni valót. A Krisztusra irányuló 4000 év utolsó negyedében tették, amit kellett tenniük. Szavaik, cselekedeteik, buzdításuk jellemzően a hit napi megélésével kapcsolatosak voltak, de időnként jövendöltek a jövőt illetően is, egészen a világ végéig terjedő időszakra. Krisztus evilágra születését előzték meg.

A mai jelenések, üzenetek, próféciák az 1500-as években kezdődtek: Guadalupe (Mexikó) 1531, Laus (Franciaország) 1664, Máriapócs 1715, La Salette (Franciaország) 1846, Lourdes (Franciaország) 1858, Giertzwald (Poroszország) 1877, Fatima (Portugália) 1917, Beauraing (Belgium) 1932, Banneux (Belgium) 1933, Girgenti (Málta) 1940-től, Amsterdam 1945-től, Tre Fontane (Olaszország) 1947, Zeitun (Egyiptom) 1968-71, Akita (Japán) 1973, Kibeho (Ruanda) 1982-88, Litmanová (Szlovákia) 1990-95, Nigéria (Barnabas Nwoye 1995...) Alsósárad (Ukrajna) 2002-től, Szőkefalva (Románia-Erdély) 1995-2005, hogy a legfontosabb elfogadott helyeket említsük. (A Szereteláng elfogadása 2006-ban történt meg.) Ezen kívül több mint 20 XX. századi ismertebb jelenési hely van kivizsgálás alatt – amiről most hivatalosan tudhatunk. Mindezeket felül jelenleg 200-300 jelenési helyről beszélnek egyesek ezekben az évtizedekben. Látszik a sűrűsödés, és érdekes, hogy ezek mind a Krisztus utáni eddig eltelt 2000 év utolsó negyedében, egyre sűrűbben fordulnak elő. Lehet, hogy ezek Krisztus felhőkön történő visszajövetelét akarják előkészíteni?

Isten nem változik. Mi folyamatosan változunk – legalábbis ami a hitünket illeti. Ha odafigyelünk, és növelni szeretnénk hitünket, akkor jó irányba tudunk változni, ha nem foglalkozunk vele, akkor sodródunk, de a sodródásnak csak negatív iránya lehet! Vigyázzunk vele! Tudunk-e akarunk-e nyitott szívvel Isten felé haladni hitünkkel? Mi akarjuk-e megmondani Istennek, hogy most küldhet-e prófétát, üzenethozót? Vagy alázattal és kellő komolysággal megvizsgáljuk az üzenethozót, és ha nem mond ellent a tanításnak, akkor onnantól elfogadjuk, amit mond. Ehhez persze alázat kell, amit a média, a filmek, regények igyekeznek teljesen kinevelni belőlünk. Talán ennek egyik eredménye, hogy az üzenetekkel kapcsolatban igen sokan elzárkóznak.

Érdemes megvizsgálnunk azokat a helyeket, melyeket legalább a helyi püspök kivizsgált és igaznak talált, esetleg Vatikán is kimondta, hogy „nem mond ellent a tanításnak”. Ennél többet nem mondanak ki. Ezeket a helyeket soroltuk fel az előzőekben.

Nekünk, ha igazán el akarjuk fogadni Istent, akkor nem elvetni kellene kategórikusan minden üzenetet, mondván: „Nem kinyilatkoztatás, ezért nem kell vele foglalkoznom!”. Meg kell állapítani, hogy ez valóban nem kötelező. De bocsánat, az Istenben hinni sem kötelező! Ez valóban csak egy lehetőség. De ha a szívünket ki tudjuk nyitni, akkor már nem a kötelezőt keressük, hanem az Isten felé vezető utat, és abban nagyon sokat tudnak segíteni a hiteles üzenetek – mert Isten örök, és ma is gondoskodik a mi terelgetésünkről ebben a zavaros világban.

Jánossy Gábor

Isten megengedi

Isten, aki teremtette ezt a Földet benne és rajta mindennel, aki ma is folyamatos munkálkodásával (v.ö. Jn 5,17) fenntartja az élet egész rendszerét, folyamatosan újra teremti az újabb egyedeket, mint teremtő, alkotó, természetes, hogy mindent tud, mindent ismer, és előre lát. Hiszen nála nincs idő. És ez a szerető Atya nagyon sokat megenged.

Csodálatos, hogy az embert szabad akarattal teremtette, hiszen így lehetünk alkotó társai, szabad akaratból. Az ösztönök szerinti élet csak léli a magáét. A szabad akarattal azonban mi egy jelentős pluszt tehetünk hozzá, ha hajlandóak vagyunk felismerni az Ő szeretetét, és válaszolni rá. Így részt vehetünk a teremtés kis elemeiként az Isten csodálatos alkotó művében, mely egyedi kitüntetés, egy ilyen nagy, ilyen szeretettel teljes Alkotó mellett! És ez csak akkor igazán szép és jó, ha ezt szabad akaratból, szeretetére válaszolva, szeretettel tesszük. Csak akkor nemes és pozitív cselekedet, ha ezt szabad akaratból akarva tesszük meg.

Ebben természetesen – vagy sajnos – benne van az is, hogy egyesek szabad akaratukkal visszaélve önös érdekeiket, önös gondolataikat előtérbe helyezik, és ezért láznak Isten ellen. Így jött létre, hogy az angyali teremtmények egy része – élükön a fény és a zene főangyalával – nem akarta elfogadni Isten teremtésének egészét. Lucifer

úgy gondolta, hogy ő is lehet hasonló Istenhez – hiszen olyan nagy hatalma volt. Csak ez a hatalom a Teremtő által adományozott teremtményi hatalom és nem a Teremtő hatalma, ezért nem lehet a kettő egyenlő soha. A lázadást viszont a Szeretet is csak egy ideig viseli el. Egy ideig reméli, hogy megváltozik, de ha ez nem következik be, akkor kénytelen letaszítani a lázadót, akármennyire is fáj ez a szerető léleknek. Így lett letaszítva Lucifer a többi lázadó angyallal.

De a hatalmát nem vette el Isten, hiszen amit alkotott, azt megalotta, azzal a gondolkodó teremtménynek kell elszámolnia ama végső napon, a végítéleten. Addig Isten megengedi működését – az általa meghatározott keretek között.

És ez a bukott angyal nem tudta elviselni, hogy az ember – a másik gondolkodó, szabad akarattal teremtett lény – hűséges Istenhez, hallgat a szavára, ezért elindult, hogy rosszra csábítsa. Ismerjük Éva és Ádám történetét. Ez sikerült neki, és így megszületett az emberben az áteredő bűn. Ez az, ami olyan bűn, melyben azóta egyre jobban sóhajtozik a Föld egésze. Hiszen ez az áteredő bűn az ember cselekedetei alapján áthatja az egész Földet, annak érdemben minden teremtményére valamilyen mértékig kihatva.

Az áteredő büntől a keresztség felszabadít ugyan, de nekem szabad akarattal ki kell mondanom – a folyamatos sátáni támadások, csábítások miatt – hogy Isten felé akarok tudatosan haladni, az ő művét akarom kiteljesíteni életemmel. Ha ezt nem mondom ki, ha ezért nem küzdök nap mint nap, akkor sodródok az ellenség irányába. Sajnos az emberek egy része szabad akarattal – az izgalmasat keresve, remélve – a sátáni vonalat támogatja, akár oda el is kötelezi magát. A pillanatnyi, látható, érezhető örömök miatt nem akarják tudomásul venni, hogy ez a pokolba visz, az örök életüket az ilyen emberek nagy valószínűséggel a pokol kínjai között fogják élni. Tehát a lázadás sajnos benne van a szabad akaratunk szerinti cselekedeteinkben. Ez a lázadás is végigjárja a maga törvényszerűségeit. Ezt Isten tudja. Ezért látja előre azt is, hogy mit fog cselekedni egy-egy ember, mint fog cselekedni az emberiség. Így érthetők a jövődölések és azok beteljesedése.

Az ószövetségi próféták isteni sugalmazásra megjövendölték, hogy Jézus Krisztusnak kereszthalállal kell meghalnia, melyet Ő önkéntes áldozatként meg fog tenni. Ezt meg is tette.

Szent Nílus 490-ben (1600 évvel előre!) megjövendölte a következőket: „a XX. század közepén, amikor közeledik az Antikrisztus ideje, elsötétedik az emberek esze a testi szemléletmód miatt. Az a kor jellemzője, hogy elfordulnak Isten parancsaitól, és leértékelődik az emberi méltóság. A férfiakat és a nőket alig lehet megkülönböztetni egymástól, gyalázatos, illetlen ruházatuk és hajdivatuk miatt. Már nem tisztelik a szülőket és az idősebb embereket. Eltűnik a szeretet. A keresztény pásztorok, püspökök és papok elsekélyesednek. Képtelenek megállapítani, melyik a helyes és melyik a rossz út. A szokásjogok és az egyházi tradíciók megváltoznak. Az emberekben nincs már szerénység, mértéktelenség van az evésben, ivásban, és a kapzsiság uralkodik, luxus, házasságtörés, homoszexualitás a jellemző, elharapózik a terror és a gyilkosság, már nem lesz lelkiismeret furdalásuk.

Jaj a keresztényeknek, akik elveszítik a hitüket, mert már senki nincs, aki mutassa nekik az igazság fényét. Az a kevés, aki hű maradt, visszavonul a világtól, és szent menedékhelyen jönnek össze. Mindenütt akadályokba ütköznek.” (részletek az Utolsó harc c. könyvből, MaranaTha, 2012)

Most, amikor az egész emberiség már egyértelműen ismerheti Jézus csodálatos megváltó tevékenységét, ekkor az emberiség igen nagy része teljes istentagadásban él. A nyugati ember a kényelme miatt jutott idáig, a keleti (orosz, kínai) az istentagadó diktatúra sok évtizedes agymosása révén. Ma már az eredet mindegy, kialakult egy nagyjából egységesen istentagadó világ, és a média ezt erősíti tovább, a filmgyártás ezt tudatosan használja, és tudat alatt igyekszik tovább erősíteni az istentagadást. Ez már olyan mértékű, amely természetes, hogy egyértelműen behatol nem csak a katolikus Egyházba, hanem a többi egyházakba, szektákba is. Egyházi szinten az „istentagadás” (a saját magunk alkotta Istenhez ragaszkodás) az igaz istenhittől történő szép lassú, de folyamatos elcsúszást eredményezi ma már tömegek szintjén, amikor már a hívó a saját maga vagy egy megtévesztett papja által kialakított istenképben hisz – de közben meg van győződve róla, hogy az igaz Istenben hisz.

Az Isten ezeket előre látta, látja, ez már csak ebből az egy, Szent Nílus nevéhez köthető jövendölésből is kiderül. De ezt számos más jövendölés, figyelmeztetés, üzenet is folyamatosan megerősíti. A ma

emberének, a „teológiaiilag művelt” embernek nagyon kényelmetlen azokat meghallani. Inkább úgy intézzük, mint ahogy az ószövetségi prófétákkal tették elődeink, félresöpörjük őket, mert kényelmetlen, belezavar a „kényelmes lábvizbe”, melyet olyan szépen előkészítettünk magunknak és olyan jó azt élvezni. Természetesen evilági élvezés szintjén... Meg különben is tudjuk, hogy Jézus második visszajövetele az nagyon sokára lesz... Majd akkor ráérünk összekapni magunkat...

A szerető Atya a lázadást egy ideig eltűri, engedi, reménykedik, csak egy idő után közli azt, hogy „most vége”! Azt mondják sokan, hogy Isten szeret, megbocsát, végtelenül irgalmas. Ez mind igaz, de ha az ember nem válaszol a szeretetre szeretettel, ha nem kér bocsánatot Istentől, akkor nem tud megbocsátani, akkor nem lehet irgalmas egy ponton túl! Ha mi nem lépünk, akkor azzal az Isten lépését egy irányba tereljük: a lázadó elsöpprésének irányába. Gondoljunk bele, hogy a szerető családapa is a folyamatosan ellene lázadó, figyelmeztetéseit lesöpörő gyermekét egy idő után kénytelen kizavarni, elzavarni az éjsötétjébe, ha az semmilyen bocsánatkérésre nem hajlandó. Gyermekére iránt érzett szeretete mellett eljön egy pont, amikor ezt meg fogja tenni a válasz hiányában, akármennyire is fáj a szívének.

Ha Isten megengedte, hogy egyszülött szent Fiát keresztre feszítsék a sátán által felbújtott emberek, akkor miért ne engedné meg, hogy például mostanában egy harmadik világháborúval elpusztítsuk magunkat? Ha ennyire nem akarunk Vele együtt működni, akkor eljön az idő, amikor ő már a természet pusztító erejét nem tarja vissza – ha mi annyira kiprovokáljuk a folyamatos istentagadásunkkal. Isten megengedte számos esetben a vértanúk meggyilkolását is. Isten sokmindent megenged! A jót ajándékozta, a rosszat megengedi. Itt meg kell jegyezni, hogy az emberek egy részének csak a fájdalom, a szenvedés megérkezésekor jut eszébe Istenhez fordulni. Így az lehet egyes emberek esetében ajándék is...

Imádkozzunk, engeszteljünk, böjtöljünk, hogy minél több kis sziget maradjon, éljen, mely tovább tudja vinni az igaz istenhitet, megélve azt napról napra. Imádkozzunk, engeszteljünk, hogy ehhez legyen mindig igazhitű, Istenhez szíve mélyén is hűséges papunk, mert igen nehéz idők közelednek. Már a XXI. század elején járunk, és az 1600 évvel ezelőtt elhangzott próféciaik nagyon illenek ránk! Ha kellő

alázattal fordulunk Isten, a Szűzanya, szent angyalaink felé, ők örömmel segítenek. Ajánljuk fel magunkat rendszeresen és cselekedjünk, amíg nem késő! Dicsértessék a Jézus Krisztus!

Jánosy Gábor

Akiknek fejét vették a Jézusról való bizonyágtételért

2015. február 24.

„Ya rabbi Yasu!” – kiáltotta egyszerre a 21 narancsruhába öltöztetett kopt keresztény, amikor az ISIS fekete ruhás hóhérai nekiálltak lefejezni őket a líbiai tengerparton. „Ya rabbi!” arabul olyasmit jelent, hogy „Uram!”, vagy „Ó, uram”, esetleg „Segíts, uram!” Eredetileg Allah megszólítása volt ez, de a térdre, majd kivégzésükhöz hasra fektetett keresztények Jézushoz beszéltek. Majd fejüket vették a Jézusról való bizonyágtételért. Azért haltak meg, mert a „kereszt népéhez” tartoztak. Az ISIS mondja ezt. Ők egyébként nem provokáltak, hanem szerették a muszlimokat. Amikor az arab tavasz idején muszlim barátaik a szőnyegükön imádkoztak, ők falként vették körül őket. Egyetlen bűnük az volt, hogy keresztények.

A nyugati újságok címlapjai most nincsenek tele „je suis Copte” feliratokkal. Nem baj. Ennél nemesebb és dicsőségesebb ez a történet. A SAT-7 arab nyelvű műsora telefonon meginterjúvolta az egyik lefejezett fiatalember testvérét, Beshir Estafanos Kamelt. A műsorvezető megkérdezte tőle, hogy mit érez. Beshir először is helyesbített: nem csak egy, hanem két fiútestvére is ott volt a tengerparton. „Bisu Estafanos Kamel mártír és Samuel Estafanos Kamel mártír. Büszke vagyok rájuk! Bisu 25 éves volt, Samuel 23 éves volt. Ők a kereszténység büszkeségei. Miattuk felemelt fejekkel, büszkén járhatok!”

„Az ISIS többet adott nekünk, mint amit kérhettünk, mert nem vágták ki azt a részt, amikor megvallották a hitüket és segítségül hívták Jézus Krisztust. Az ISIS megerősítette a hitünket. Hálás vagyok az ISIS-nek, hogy nem vágták ki a videóból, amikor a hitük megvallását kiáltották.” Az interjú aztán végig ebben a tónusban folytatódott. Valami furcsa öröm és reménység zuhant a képernyőre, ami széttörte a döbbenet és a gyász fojtogató páncélját. A reménység az áldozatok

testvéréből sugárzott. Őt hallgatva a műsorvezető könnyei is csorogtak, meg az enyéim is.

„Hogy van a családod?” – állítja meg egy pillanatra a műsorvezető. „Hidd el nekem, hogy az emberek itt boldogok és méltatják egymást. Nem gyászolnak, hanem elismerő szavakat mondanak egymásnak, amiért a faluban olyan sokan haltak mártírhálált. Büszkéek vagyunk rájuk!”...

„Hogy éreztél, amikor a légicsapások elkezdődtek és láttad az ISIS tagok holttesteit?” – tereli a műsorvezető a témát a bosszú kérdésére.

„Megmondom neked az igazságot. Egészen a római idők óta mi, keresztények célpontok vagyunk a vértanúságra. Ez megkönnyíti számunkra az ilyen krízisek elviselését, mert a Biblia azt mondja, hogy szeressük az ellenségeinket, és áldjuk azokat, akik bennünket átkoznak.” Vagyis nincs bosszúvágy. Megbocsátás van.

A műsorvezető ezután megkérdezi tőle, hogy tudna-e imádkozni azért, hogy az elkövetők bocsánatot nyerjenek. A testvér ekkor elmeséli az édesanyjukkal való beszélgetését, aki aznap két fiát veszítette el. Hatvanas éveiben járó, tanulatlan édesanyjától azt kérdezte, mit tenne, ha meglátná az egyik ISIS-tagot az utcán, és megtudná, ő volt a fiai hóhéra. Az édesanyja azt válaszolta: „Behívnam a házukba, és imádkoznék érte, hogy megnyíljanak a szemei, mert segített nekünk bemenni a mennyek országába!”

Az interjú végén a vértanúságot szenvedett kopt fiúk bátyja hangoosan imádkozik az ISIS-tagokért: „Drága Istenem, nyisd meg a szemüket, hogy üdvözljenek! Szabadítsd meg őket a tudatlanságból és a rossz tanoktól, amiket tanítottak nekik! Ámen.”

Megtaláltuk a Messiást

Reggel találkozott testvérével, Simonnal s szólt neki: „Megtaláltuk a Messiást, vagy más szóval a Fölkentet”, s elvitte Jézushoz. (Jn 1,41-42)

Az egész történet arról szól, hogy Jézus meghívja a tanítványokat. Ezért a figyelmünket jellemzően elkerüli ez a kis megjegyzés, mely szerint „Megtaláltuk a Messiást”. Ez a mellékes megjegyzés nagyon

mély dolgokat takar. Ez valahol azt jelenti, hogy a nép, az egyszerű halászok is „át voltak itatva” az Ószövetség hitvilágával, mert várták a Messiás megjelenését, melyről annyit lehetett tudni, hogy valamikor azidőtájt – melyet ma időszámításunk kezdetének nevezünk – meg kellene szülessen a Megváltó. Ez az elejtett fél mondat arra utal, hogy a nép valóban várta a Megváltó feltűnését. Ezért is van, hogy Keresztelő Szent Jánostól kérdezzük, hogy ő-e a Megváltó? Érthető okok miatt ő ezt tagadja, és egyben a feladatát ellátva rámutat Jézusra, hogy ő az. „Nézzétek, az Isten Báránya” (Jn 1,36). Ezért megy a két tanítvány Jézus után. És amikor meggyőződnek róla, hogy valóban ő az, akire várnak, akkor András szól Simonnak, hogy „Megtaláltuk a Messiást”.

Számomra nagyon nagy élmény ez a próféciákra, üzenetekre való nagymértékű nyitottság, mely alapján várják pont abban az időben a Megváltó érkezését. Hiszen Isten mindig gondoskodott prófétákról, akik megjósolták a nagy változásokat, a nagy jeleket, a nagy érkezéseket. Ma sincs ez másként, hiszen Isten ugyanaz akkor és ma! Csak a ma embere azt hiszi, hogy mindenkinél okosabb, és ő sokkal jobban tud mindent, még az Istennél is. Ez a mi nagy problémánk, hogy nem akarunk nyitottak lenni arra, hogy Isten, a Szűzanya üzen-e valami nagyon fontosat ezidőtájt?

Akkor, a tanítványok, Péter is elindult Jézussal az úton, de az ember olyan lassan tud alakulni, hogy nekik a három év kevés volt ahhoz, hogy rá tudjanak hangolódni Isten szavára, Jézus gondolatvilágára. Ez az, amiért keresztre feszítése után elkezdtek szétszéledni, munka után nézni, mondván, hiába az elmúl három év. De Jézus közbeszólt... A mai ember ugyanolyan, mint kétezer évvel ezelőtt volt. Ma is lassan alakulunk, nehezen változunk. A nagy kérdés, hogy akarunk-e, tudunk-e hallgatni a hiteles próféciákra? Egyáltalán mi alapján dönthető el, hogy egy üzenet csokor, egy prófécia hiteles-e? Ezek nehéz kérdések.

Érdemes azonban elgondolkozni János, András és Péter (Simon) esetén, akik elfogadták a kor szerint hitelesnek látszó próféciákat és hallgatva rá el tudták dönteni, hogy valóban megtalálták a Messiást! A próféciák által előkészített lélekkel hallgattak Jézus szavára és követték őt először három évig, majd az életüket is adták érte. Tudom, hogy közben már saját maguk is meggyőződtek a lényegről, de mégis

az indulás egyértelműen a próféciákra alapozódott. A számariai aszszony esetében is hasonlóval találkozunk (v.ö. Jn 4,25-26).

Az írástudók bezárták a szívüket, ők tudták, hogy nem lehet Jézus a Messiás. Ma is az okosak, az „írástudók” tudják, hogy Jézus most nem jöhet vissza, arra csak elvileg kell készülni, a gyakorlatban nem.

Tudunk-e, akarunk-e közelíteni a Jánosi nyitottsághoz? Ha nem, akkor baj van. Az természetes, hogy kellő kritikával kell fogadni az üzeneteket, próféciákat, de azok teljes és kategorikus elvetése sokkal nagyobb hiba. Azzal azt éljük meg, hogy mi okosabbak vagyunk az Istennél, akiről „mi tudjuk, hogy most nem szólhat”. Ne mi akarjuk meghatározni, hogy mikor szólhat és mikor nem! Vigyázzunk ezekkel.

Ne vessük el, hogy Isten ma is szólhat, de ne fogadjuk el az üzeneteket, próféciákat minden kritika nélkül. Ez egy nehéz középutat rajzol ki. De hát mindig is nehéz volt a középut választása... Isten, és a Szűzanya adjon hozzá kellő erőt és bölcsességet, hogy ezt meg tudjuk tenni, és a mai kor jelei szerint tudjunk előre lépni a hitben – melyhez sokat tudnak segíteni a hiteles üzenetek, próféciák.

Jánosy Gábor

Irgalmassággal kapcsolatos gondolatok

Isten végtelenül irgalmas! Ez a XX. században Isten egyik legnagyobb üzenete az emberek felé, Szent Fausztina nővéren keresztül. Ez lényegileg annyit takar, hogy Isten készen áll, hogy még akár a legnagyobb bűnösrel szemben is irgalmas legyen. Isten „készenléti állapotát” mutatja be, ismerteti. Az Ő irgalmasságában lehet és kell is bízunk, de érdemes megvizsgálni azt, hogy elég-e csak a bizalom, a remény részemről?

Isten úgy rendezte életünket, úgy teremtett minket (a képére és hasonlatosságára), hogy a Mennyi Atya és gyermekei, vagyis a mi viszonyunkat jól tudjuk látni egy családapa és gyermekei viszonyában – amennyiben valóban hitben élő családról van szó. Egy szerető családapa természetesen gyermekei vétségeit szeretné megbocsátani, szeretne irgalmasságot gyakorolni velük szemben, de ennek vannak feltételei.

Amennyiben egy gyermek tudja az alapszabályokat, de mégsem tartja be, a családapa ezt látva, először csak várakozik, hogy lesz-e folytatása. Ha a gyermek odajön, és bocsánatot kér, felszabadul az édesapa lelke, és boldogan gyakorolja az irgalmat.

Amennyiben folytatása van a szabályok áthágásának, akkor figyelmeztet személyesen, vagy üzenetet küld a gyermeknek valakivel. Ha megérkezik a bűnbánat, újból a megbocsátás, az irgalmasság megcselekvése a válasz, bár a tartós áthágás miatt valami ideig-óráig tartó büntetés is várható, a nevelés, továbbfejlődés célzatával.

Amennyiben a figyelmeztetés, az üzenet sem hat, akkor könnyen elérkezhet egy pont, amikor már az irgalmasság elfelejtődik, és az igazságosság lép helyébe. Hiszen a szabályok ismerete, és azok be nem tartása, azaz tudatos „ellenszegülés” kell, hogy elérje jogos büntetését. Tehát ebben az esetben különösen igaz, hogy adott esetben hiába mondta (sugalmazta) valaki a gyermeknek, hogy az édesapa végtelenül irgalmas, nyugodtan bízhat benne, úgymint jó lesz a vége. Egy ponton túllépve ez már nem lesz igaz a gyermekre vetítve, a gyermek szempontjából. Az édesapa szempontjából továbbra is igaz, de mi gyermekek vagyunk...

Ugyanígy vagyunk Istennel. Ő ugyan végtelen irgalmas, de ha mi a szabályokat (Evangélium) nem tartjuk be, és nem tartunk komoly bűnbánatot, akkor eljőhet egy pont, amikor már az irgalmasság helyett az igazságosság lép életbe. Erről szól a szőlős gazda példabeszéde. „Egy ember szőlőt ültetett... majd bérbe adta szőlőműveseknek (megegyeztek a szabályokban). Amikor eljött az ideje, elküldte szolgáját... egy másik szolgát küldött... még több más szolgát küldött... utoljára fiát küldte el... Nekiestek hát, megölték és kidobták a szőlőből... Mit tesz majd a szőlő ura? Eljön, megöli a szőlőműveseket, és másoknak adja ki a szőlőt.” (Mk 12,1-9).

Erről olvashatunk az Ószövetségben is: „Nemcsak a nép, hanem a papok összes elöljárói is sok-sok hűtlenséget követtek el, utánozva a nemzetek valamennyi iszonyatos dolgát. Megszentségtelenítették az Úr templomát... Az Úr, atyáik Istene jókor és ismételten küldte hozzájuk figyelmeztetéseit... de ők kigúnyolták az Isten követeit, megvetették üzeneteit, és kinevették prófétáit. Végül az Úr haragja visszavonhatatlanul népére zúdult. Felvonultatta ellenük a kaldeusok királyát, szentélyük

falai között karddal megölette ifjaikat... A templomot felgyújtották, Jeruzsálem falait lerombolták, összes palotáit és minden drágaságát elhamvasztották és teljesen elpusztították.” (2Krón 36,14-19).

Isten nem változik! Aki nem akarja a szabályokat figyelembe venni, azzal szemben az Atya meghozza az ítéletet, ahogy a sok hittagadás miatt az ószövetség választott népét is hagyta kardélre hányni, és a szőlőművesek is megkapták büntetésüket. Ez nem mond ellent a szeretet alap parancsának!

Ma igen nagymértékű a hittagadás a világban, mely erősen beszívárog sajnos Egyházunkba is. Egyre jobban érik a helyzet, hogy – nem feltétlenül csak a keresztényeket – kardélre hagyja hányni a Mennyei Atya, haragja megnyilvánulásaként. Karnyújtásnyira vagyunk egy esetleges harmadik világháborútól, melyet egyes nagyhatalmak nagyon szeretnének már kirobbantani. Ezt ma még a szentmise áldozatok bemutatása (Jézus napi megjelenése az oltáron), és a sok engesztelés várakoztatja, de nem lehet tudni, hogy hol van Isten szemszögéből a határ.

Az irgalmasságban bízhatunk, és kell is bízunk, de csak a mi személyes bűnbánatunk után! Először nekünk kell lépni, először nekünk kell felismernünk és megbánnunk vétünköt, utána boldogan kapunk megbocsátást, és boldoggá tehetjük az irgalmat gyakorlót is!

Jánossy Gábor

Júdás az áruló?

Teljes természetességgel mondjuk, hogy Jézust Júdás árulta el. Ez van a Szentírásban, hiszen ő adta a csókot, árulása jeleként. De azért érdemes megvizsgálni, hogy igazából ki vagy kik voltak az árulók?

Júdás a főpapok „hirdetésére” jelentkezett: „keresték a módját, hogyan ölhetnék meg...” (Lk 22,2) Júdás sátáni indíttatásra a belső kör árulójaként jelentkezett a főpapok árulását támogatva. Valójában a főpapok voltak az igazi árulók – de háttérben maradva. Hiszen a keresztre feszítést is Pilátussal modatták ki, de ők irányították úgy az eseményeket, hogy kénytelen legyen kimondani. Tehát az igazi árulók a válsztott nép lelki vezetői, a főpapok voltak, akik eszközöket kerestek és találtak Júdásban és Pilátusban.

Mintha ma is elég hasonló helyzet alakulna Egyházunkban. Hiszen templomainkban az Oltáriszentségben köztünk lakó Jézus Krisztus már kiszorul a szentélyekből. Sőt több püspöki székhelyen és a felújított Mátraverebély Szentkúton (nemzeti zarándokhelyünkön) is már nincs Szentségtartó (Tabernákulum) a templom légterében. Pedig minden katolikus templom Jézus Krisztus „örzésére” épült. Úgy tűnik, hogy papjaink számára igen sokszor az az egyetlen vezérelv, hogy hányan vannak a templomban, a létszámért tesznek meg mindent, nem a hívek lelki életének növeléséért, Krisztus kereszthalálát felmutatva, bűnbánatra figyelmeztetve. Azt látni, tapasztalni, hogy papok és hívek saját istent gyártanak maguknak. Ez kényelmes ugyan, de veszélyes! És ezt papjaink, főpapjaink irányítgatják, ők terelgetik a híveket és az eseményeket ilyen irányba. (Mindig voltak és vannak kivételek...)

Meglepő volt Barsi Balázs atya 2015. február 22-i szentbeszéde, melyben kijelentette, hogy Egyházunkat a vezetés irányából egy belső támadás éri. És ezt püspöki véleményre alapozva mondta. Mintha a 2000 évvel ezelőtti események készülnének megismétlődni Egyházunkkal, mint Krisztus misztikus testével. Akkor Krisztussal, most Krisztus misztikus testével. Imádkozzunk, engeszteljünk, bőjtöljünk, és járjunk nyitott szemmel! Hogy lesz-e Júdás és ki lesz az, majd elválik. Ha szükséges, megtudjuk a kellő időben. Csak az imát, engesztelést, böjtöt nem szaba abbahagyni!

Jánossy Gábor

Részlet a Szeretláng Naplóból (3)

Amikor az édes Üdvözítő rövidebb beszélgetést folytat velem, ezeket szinte szóról szóra leírom. A szentórák alatt sokszor van úgy, hogy a beszélgetések csak úgy átmennek énem tudatába. Utána képtelen vagyok azokat leírni.

Egy alkalommal megköszöntem, hogy örök menedéket biztosított nekem. „Kis kármelitám, *te is örök menedéket biztosíts Nekem!* Ugye, érzed te is, hogy mi ketten mennyire együvé tartozunk? *A szereteted ne tartson pihenőt!*”

Egy alkalommal megkért, hogy a szenvedő papi lelkekért végezzek a hétfői napon virrasztó imádságot.

Egyik nap ismerősömnél jártam. Ott a házban kápolna is van. Miután a nővérektől elbúcsúztam, Őhöz nem mentem be elköszönni. Ő szelíd szemrehányással szólt, hogy én sokszor olyan figyelmetlen vagyok Vele szemben. „Ugye, kértelek, édes Jézusom, hogy faragd le lelkem durva vonásait.” Ő szelíd szavakkal így szólt: „*Leánykám, Engem éjjelnappal szeretned kell!*”

Egy alkalommal arra kértem, engedje megéreznem az Ő fenséggel, jósággal teljes jelenlétét. „Leánykám, ne kérd ezt a magad számára, mert annak adom, akiért az áldozatot meghoztad és imáidat felajánlottad.” „Ó, bocsáss meg, Jézusom, látod, milyen önző vagyok.” „Leányom, ismerem tökéletlenségedet és nyomorúságodat, de ez ne törje le további törekvésedet, mert ez egy okkal több, hogy még nagyobb odaadással számíts szeretetemre.”

1962

1962. március 4–7.

Nem tudom, mi történt az országban. Ezekben a napokban szinte öt percenként térdre kényszerített az Úr, szelíd, kérő hangján, hogy engeszteljem Őt.

Március első hetében történtek ezek is:

Házimunkám végzése közben is állandóan Benne elmerülve dolgoztam és arra kértem, hogy megváltó munkájában szeretnék minél nagyobb részt vállalni. És ekkor az Úr Jézus lelkem mélyén bensőséges beszélgetésbe kezdett:

„*Kérj csak bőséges kegyelmet! Minél többet kérsz, annál többet kapsz. Kérj mások számára is!* Ne félj, nem kell takarékoskodnom veled, akkor vagyok boldog, ha reátok pazarolhatom. Ó, mily boldogságot adsz Nekem már óhajtsaiddal is, hát ha még az Általam felkínált áldozatvállalással is kitartó leszel az Én ügyem mellett! Sokszor és sokan vannak, akik kérnek ugyan részt belőle, de amikor az Általam felkínált és kezem által nyújtott áldozatot el kell fogadni, megriadnak Tőlem.” És úgy áradozott, hogy könnyekre fakadtam: „Uram, Jézusom! Hogyhogy te áradozol felém, nyomorult teremtményed felé?” „Azért, leányom, hogy ne hagyj soha szenvedéseid nélkül, és

segítsd a bűnösök megtérését. Ezekért nagy jutalmat kapsz. Lesz idő, amikor nemcsak lelked mélyén, de valóban is fogod hallani hangosan áldó szavaimat. Leányom, sokat kell szenvedned, itt a földön semmiféle vigasztalást nem nyújtok, mely a földhöz kapcsolná életedet. Erősítő kegyelmemet szüntelenül reád árasztom, és a Szentlélek erőse veled lesz.”

Majd tovább kért:

„Meg kell változtatnod ezt a rosszra hajló természetet az Én tetszésem szerint. Én segítek, hogy a helyes utat kövesd. Csak merülj el tanításaimban!”

„Uram, én minden iparkodásom dacára semmi előmenetelt sem veszek észre magamon.”

„Emiatt ne aggódj, *kezdj újra minden nap! A mi Édesanyánk segít neked. Tőle kérdezz mindent, Ő tudja, hogy kell Nekem kedvemben járni.*”

Ebben az időben az Úr Jézus sokszor megkért:

„*Leányom, mondj le önmagadról! Azért kérlek erre sokszor, mert megváltó munkámban csak úgy vehetsz részt, ha egészen és állandóan Velem egyesülve élsz minden pillanatban.* Ezt ajánld fel Atyámnak minden időben szünet nélkül, azok helyett is, akik Nekem szentelték életüket, és mégis inkább a világnak élnek, mint az Én megváltó munkámnak. Nem gondolnak hivatásukra. Őértük vezekelj s a te bűneidért. Úgy szeretném lemosni bűneiteket, csak jöjjetek Hozzá! *Leánykám, ne sajnálj te semmi fáradságot, határt ne ismerj! Megváltó munkámból soha ki ne kapcsolódj egy pillanatra sem! Mert ha ezt tennéd, úgy érezném, megfogyatkozott Irántam érzett szereteted. Pedig úgy vágyom szeretetedre! Bárcsak mindig Velem éreznél!*”

Mikor ezek történtek, igen megzavarodtam, nem tudtam, mi is ez bennem. „Ó, Jézusom, úgy megihleted lelkemet, nem tudok felocsúdni magamból.” A rendkívüli változásokat, melyek lelkemben történtek, úgy szerettem volna valakivel közölni. Addig, míg csak olyan dolgokat mondott, amelyek engem érintettek, addig nem volt zavar lelkemben. De most, hogy más személyek is ismertté lettek általa előttem, nagy szorongás vett erőt rajtam. A nagy bizonytalanságot és kételkedést, mely rám nehezedett, szeretném valakivel közölni. Ezekben a napokban hallottam, hogy egy ismerős papot

eltiltottak a papi tevékenységtől, ez állami vonalon történt. A papi személy nagyon összeroppant miatta. Egy ismerősöm arra kért, imádkozzam érte. Ez engem nagyon gondolkodóba ejtett. És mivel az Úr Jézus oly bensőségesen szokott hozzám beszélni, én mélységes alázattal Eléje borulva megkérdeztem keresetlen szavakkal, miért van ez? Lelkem nagy csendjében nem hallottam az Ő szavát. Oly sötétnek láttam ezekben a napokban az egész ügyet. Annál is inkább, mert egymás után hallottam, hogy itt is, ott is elhurcolták őket. Amint néhány nap múlva újra Eléje borultam, Ő kezdett velem erről beszélgetni:

„Leánykám, megértesz Engem? Így akarom magamhoz közelebb hozni őket, mert kevés bennük az Irántam érzett szeretet. Túl világiasak, olyan önteltek. Szép szavakat ugyan mondanak Rólam, de ők maguk nem élik át ezt bensőségesen. Ó, ezek a Nekem szentelt lelkek! Szívem szomorúsága mérhetetlen miattuk.” Erre én nagyon meglepődtem. Hasító fájdalom járta át lelkemet, és azóta sokszor mutatott nekem olyan lelkeket, akikkel összehoz a napi élet anélkül, hogy valaha is ismertem vagy beszéltem volna az illetővel. Megengedte éreznem, hogy Óiránta milyen vonzalmat érez ez az előttem ismeretlen lélek. Ilyenkor szívemben éles, metsző fájdalom van. Ő így szólt: „Szenvedj Velem!” Ezek az érzések úgy hatottak lelkemre, mint valami betegség. Nemcsak lelkemnek fájt, hanem testem erejére is kihatott, és szinte gyengeséget éreztem miattuk. Tépelődtem magamban, hogy mi lehet ez?

Az Úr egy lélekhez irányított, akivel tizenöt éve nem beszéltem, egyébként is életemben mindössze háromszor beszéltem vele. Az Úr Jézus nagy bizalmat keltett lelkemben az illető személy iránt. (Én ugyanis rendkívül zárkózott természetű vagyok.) Elmondtam neki rendkívüli lelkiállapotom reám nehezedő súlyos sötétségét. A beszélgetés után, mely a kápolnában történt, a nővér így szólt: „Lehet, hogy az egész csak önszuggesterelés.” Ez engem nagyon megdöbbenített. Rettentő gondolatok leptek meg, és a hitetlenség egész tisztánlátásomat elhomályosította. Úgy éreztem, hogy az, ami velem történt, mind önámítás, vagy talán a világosság angyalának öltözött gonosz akarja megzavarni lelkem nehezen megszerzett nyugalmát.

Ilyen gyötrelmek között múlt el az egész napom. Máskor alig vártam a meghitt szentórák idejét, hogy Hozzá menjek és mély alázattal leboruljak s imádjam Őt. Most egész nap magamban rimáncodtam: „Alázz meg engem, én jóságos Istenem! Hogy is lehettem ilyen gögös, én szemétből kiszedett nyomorultnál nyomorultabb. A kevélység, mely befészkelte magát lelkembe, ismét elhomályosította bennem szent Arcod ragyogását. Édes Jézusom, de Te érts meg engem, és minden kevélységemnek dacára ne vess meg engem, ne taszíts el magadtól! Alázatosan könyörgöm, ments meg bűnös gögömtől, mely nyomorékká tesz.”

Este nehezen indultam el az Úr Jézus imáadására. A hideg rázott, és nagy fáradtság vett erőt rajtam. Hitbéli kételyeimmel nagy nehezen mégiscsak elindultam. Kint hideg, sűrű köd volt, és a síkos lejtőn kellett mennem. A nagy fáradtságot alig tudtam leküzdeni, vissza akartam fordulni. Ahogy mentem az úton, egy gyermek jött velem szemben. Mikor egymáshoz közel értünk, a kis gyermek így szólt hozzám: „Tessék vigyázni, mert a lejtő nagyon síkos.” És közben kis kezével az én kezemet pajkosan meglendítette. Amikor a lejtőn leértem, fáradtan visszaneéztem. Ki lehet ez a kisgyermek, aki ilyen kedves bizalmaskodással figyelmeztetett engem? Én a környéken ismerem a kisgyermeket, de nem tudtam rájönni, hogy ki lehet. Gondoltam, biztos most jött ide lakni. Útközben ezeket a szavakat hallottam: „Kelj fel, vedd ágyadat és járj!” Nem tudom, hogy jutott ez eszembe, mert ezeket a szavakat már rég nem hallottam és nem is olvastam. Ahogy a templomba értem, az est sötétjében úgy kellett az oltárhoz tapogatóznom. Ahogy az Úr lábaihoz borultam, rettentő félelem fogott el. Úgy éreztem, hogy a gonosz hajamnál fogva visszaránt. Borzalmas gondolatokkal árasztott el. Remegve térdeltem két óra hosszán át, nem tudtam, mi van velem, gondolataimat nem tudtam az Úr felé irányítani. Mozdulatlan dermedtségemben kezdtem nagyon fájni. Ez február 20. körül volt. Nem tudom elmondani azt, amit a gonosz bennem művel. Másnap, vasárnap úgy éreztem, nem mehetek az Úr Szent Testét magamhoz venni. Akármit is akartam tenni, mindig úgy éreztem, hogy képmutató vagyok, és az emberek megbotráncognak rajtam. Jobb, ha nem is mutakozom emberek előtt. A kimondhatatlan szégyen érzete tűzbe hozta egész arcomat.

Mikor a szentáldozáshoz járultam, a gonosz olyan gondolatokkal zaklatott, hogy úgymint önámítás az egész. Tartott ez még este is. És amikor este újra elindultam szentséglátogatásra, a sötét bizonytalanság közepette arra gondoltam: „Én Istenem, mi is van hát velem, hová sodródtam el Tőled? Vajon mi az igaz? Ami most van bennem, vagy ami azelőtt volt bennem?”

Akinek nem volt ilyen kísértése, az nehezen tudja megérteni, hogy milyen az ember, ha nem ura esze használatának. A hosszú csöndességben eltöltött idő alatt valamennyire feloldódott bennem ez a szörnyű sötétség. Kezdtém úgy érezni, hogy a gonosz már nem zavar úgy, és lelkem kezdett kissé megkönnyebbülni.

Mikor másnap az Úr Jézus elé borultam, lelkem nyugalma már teljesen visszatért. A szentáldozás idején már megnyugodva térdeltem az Úr elé, és a Vele való egyesülés után helyreállt lelki egyensúlyom. Otthon is Benne elmerülve végeztem munkámat. Mosás közben is szüntelenül imádtam Őt. Lelkem mélyén arra gondoltam, milyen nyomorult is vagyok, nem tudok segíteni Rajta. Amint így elmerültem az Ő örök gondolataiban, az Úr Jézus megszólalt lelkem mélyén:

„Kármelita kislányom, add át magad teljesen Nekem, mert csak így tudsz Érttem áldozatot hozni. Nagy dolgot kérek tőled. Hallgass meg, ne félj! Légy nagyon alázatos és kicsinyke, mert csak így leszel alkalmas kérésem teljesítésére.” Ezek itt már az Úr Jézus által kért rendkívüli közlések: „Minden csütörtökön és pénteken kenyéren és vízen böjtölj, és ezt ajánld fel a tizenkét papi lélekért. Mind a két napon négy-négy órát tölts el szent színem előtt, és különösen engesztelj az Engem ért sok bántalomért. A pénteki napon tizenkét órától három óráig imádd Szent Testemet és Szent Véremet, mely kiontatott az egész világ bűneiért. A pénteki böjtöt úgy tartsd meg, hogy Szent Testem keresztről való levétele idejéig – ez egy különös kegyelmekkel járó áldozatvállalás. Tedd meg ezt, leánykám! /És úgy esdekelt felém./ Vállald ezt magadra tizenkét héten át, azért a tizenkét papi lélekért, akik legalkalmasabbak lesznek terveim keresztülvitelére. A tizenkét papi lélek, akiket különös kegyelmeimmel akarok méltóvá tenni. /És újra kért: Tedd meg, leánykám!/ Így te is Szívem kedveltje leszel. Meg fogod tudni, ki lesz az, aki a tizenkét papi lélekhez

eljuttatja kérésemet. Nekik is ugyanezt kell tenni, amit tőled kértem: az engesztelést és kinszenvedésben való elmélyülést. Leányom, a tizenkét papi lélek az országban a legkiválóbb.”

Azt kérte, hogy tizenkét héten keresztül tartsam meg én és a tizenkét papi lélek is, akikhez majd eljut üzenete.

„Leányom, vigasztalás nélkül hagylak szenvedni, nagy lelki szárazságban. A kísértések különböző formában fognak meglepni, de ne félj, kegyelmem szüntelen veled lesz. *Légy Hozzám teljes bizalommal, ez Szívem kulcsa.* Hagyj fel kétkedéseiddel. A Szentlélek, kihez oly sokat könyörögsz, birtokába veszi lelkedet, a Szentlélek Mátkája, Édesanyánk által. Tudom, Velem szomjazol a lelkek után. Úgy örül Szívem, ha Hozzám küldöd fohászaidat, hogy soha nem szűnő szomjúsággal vágyódsz Utánam. Én is teutánad, és minden lélek után. Különösen a Nekem szentelt lelkek után, kiket elhalmoztam kegyelmeimmel. *Ó, bárcsak éreznék lelkem gyötrő szomjúságát! Valósággal koldulok szeretetük után.* Kérlek téged, leányom, legalább te ne hagyd el! *Szíved minden dobbanásával bánd bűneidet, engesztelj és vigasztalj Engem. Ha a te szereteted megfogvatkozna, menj égi Anyánkhöz. Ő megtölti szívedet Irántam dús szeretettel.* Ő, köszönöm, hogy szíved Velem érez, Bennem dobban. Ne légy soha fáradt Szent Sebeim szemlélésére, mely mindig nagy erőt ad. Ajánld fel magad az Örök Atyának, és a Szentháromsággal élj. A kísértésekben menekülj Édesanyánk palástja mögé, Ő megvéd a gonosztól, aki állandóan zaklatni fog téged. Én veled leszek, csak tarts ki Mellettem! *Téged senki és semmi sem szakíthat el Tőlem.*”

Majd beszélgetés után ismét közléseit adta át: „Leánykám! Tizenkét lelket kell még beszervezni megváltó munkámba világi férfiakból és tizenkét pedagógust, akik vállalják a csütörtöki és pénteki imádást és engesztelést. Nagy buzgósággal készüljenek erre, és ajánlják fel a tizenkét papi lélekért addig, míg ügyünk célt nem ér. Végül a Kedves Házból meghívok tizenkét személyt imádomra és engesztelésekre csütörtökön és pénteken, és bőjtjüket is ajánlják fel a tizenkét papi lélekért, egészségükhöz mérten. De ne legyenek kislelkűek, mert nagy kegyelmeket adok számukra.”

A közlések után még hosszan beszélt hozzám: „Ne riadj meg, leánykám, te csak légy elrejtve, nagy alázatosságban. Rólad nem kell

tudnia néhány személyen kívül senki másnak. A te érdemed a szenvedés, melyet Velem egyesülve ajánlj fel az Örök Atyának a Nekem szentelt lelkekért. *Alázatosságod oly nagy legyen, hogy a jóság és szeretet áradjon azokra, akikkel érintkezel.* Kislányom, mi mindig együtt leszünk. Csak kérd mindenkor Szűzanyánkat, tartson meg téged rejtett alázatosságban. *Tanulj meg minden felebarátod nyelvéen úgy szólni, hogy beszéded által Hozzám vezesd őket.* Szeretetet Tőlem kérj, Belőlem meríts! Az áldozatokat szünet nélkül meg kell hoznod, mert ez lendítőkerék a cél elérésére. Az Örök Atya tudja, milyenek teremtett. Ismeri erőszakos, rossz természetedet. Ezt át kell alakítanunk. Az Én Szívem szerint erőszakot csak a rosszal szemben használhatsz ezentúl. De ne csüggedj! Nézz fel Rám bizalommal, és kérj sok-sok kegyelmet! Leánykám, családot körében légy égő áldozat. Különösen a kis, jelentéktelen áldozatokat hozd meg, és jöjj Hozzám, mert elhagyottan szenvedek! Ne aggódj amiatt, hogy csak kis dolgokat tudsz cselekedni. Nem áll ez jól neked, maradj csak egészen kicsinek! Oldódj fel Bennem, mint csepp víz a borban.”

(*Szeretláng Lelki Napló 29-33. o., 1961.*)

Éppen te

Kedves pap testvéreim a papi szolgálatban, és kedves testvéreim a hitben!

A mai este súlypontja, ahogy hallottuk, a beteg, szenvedő emberekről szól. A mai evangéliumban is betegekről van szó. Nekem is úgy tűnt ma, hogy egy kicsit beteg vagyok, kicsit süket, mert hát itt minden magyarul zajlik. Mégis, ez egy különleges hely itt, ami a Szűzanya Szeplőtelen Szíve szeretlángjának van szentelve. Nem értek egy szót sem itt, és mégis értek mindent. Értem, hogy ez egy kegyelmi hely, hogy itt a Szűzanya, és nyitva van a Szíve, és a szeretlángja itt különösen is működik. És erre a csodára mondunk igent! Erre a csodára mondjuk, hogy igen, hiszem!

Hiszek benne, hogy egy nagy kegyelemben találom, érzem magam, ahogy az Erzsébet asszony lelki naplójában is olvassuk, ahogy

a Szűzanya mondta. A legnagyobb kegyelmi kiáradás a megtestesülés óta, a megtestesülés után a második legnagyobb kegyelem. És most van itt az ideje annak, hogy a Szűzanya ajándékozza ezt a kegyelmet, és mi vagyunk, illetve lehetünk a megajándékozottak. Ez egy különleges dolog, egy nagy dolog, egy nagyon szép dolog! Égi Édesanyánk megnyitja a Szívét, és újra és újra nekünk ajándékozza ezt a kegyelmet, mellyel rendelkezhet. Maga Jézus Krisztus ez a kegyelem számunkra. Egy új módon, egy különleges módon, egy olyan módon, ahogyan arra most szükségünk van a mai időkben.

Kinek van szüksége a Szűzanya szeretetlángjára? Mindannyian mondhatjuk, hogy én nekem, én nekem! Valóban szükségünk van rá. És akik itt vagyunk, biztos, hogy meg is akarjuk nyitni magunkat, a szívünket ezelőtt a kegyelem előtt. Meg akarjuk nyitni a szívünket ezelőtt az „arany” előtt, amit Isten ajándékozni akar nekünk. Ezt a mai időkre, a mi időnkre gondolta Isten, Ő akarja adni, most akarja adni. Nekünk csak hinnünk kell ebben a kegyelemben! Nem kell fontolgatni, hogy hogyan és miért éppen most, meg ez, meg az, hanem hinni benne, hogy most van itt az ideje, és szükségünk van erre a különleges kegyelemre most! Mert annyira szeret minket Isten, mert annyira szeret téged Isten. Mert a választottai vagyunk, mert szükségünk van erre a kegyelemre. Mert azok vagyunk, akiket magához hívott a Szűzanya. Nagy dologra hívott meg bennünket.

Talán azt gondolná valaki, hogy engem, a kis bűnöst? Tele betegségekkel, tökéletlenségekkel? Igen! Pontosan téged, és pontosan ezért! Pontosan ezért, mert bűnös vagy, és mert beismered ezt. Pontosan ezért, mert kicsi vagy és ezt beismered. Fölismered és beismered. És azért mert még beteg vagy lelkileg és ezt felismered és beismered. Pont ezért jön hozzád a Szűzanya és azt mondja, hogy szükséged van rám, szükségem van rád, rátok. Egy új tervem van. Egy új projektem erre a mai időre, és te ki vagy erre választva. És ez különleges dolog, ez egészen különleges dolog. Nem akard elhinni, hogy éppen te? Igen, éppen te! Igen, mert különleges vagy Isten szemében, és a legalkalmasabb vagy erre a feladatra. Igen, mert Mária éppen a végső idők Asszonya. A napba öltözött Asszony. Jézus Krisztus napja ragyogja be és ragyog be mindent, az ragyog fölötte.

Ő az, aki el fogja taposni a sátán fejét, akinek a sarka után leselkedik a sátán. Ő lesz az, aki el fogja taposni a sátán fejét, ő tapossa el, ő a sátántipró Boldogasszony. És mi vagyunk arra kiválasztva, meghívva, ti mindnyájan, hogy a Szűzanyának a sarka legyünk. Kérdezed, hogy én lennék az, akivel majd el fogja taposni a sátán fejét? Igen, általad fogja eltaposni. És hogyan fogod eltaposni? Megmondja a mi Édesanyánk az Erzsébet asszonynak hagyott üzenetekben is. Erről elméltünk ma:

„Sok a szenvedés, melyet reád küldtem? Arra kérlek, ne sokald ezeket a nagy fájdalmakat. Viseld el, ne csak a magad, hanem az egész ország családjaiért. Tudod, a sátán feldühödött erővel dülja fel a családokat. Szenedjünk együtt. Én veled egyesülve szenvedek, te pedig velem. Nagyon szeretlek, ezért nem hagylak szenvedés nélkül. Ölelj te is magadhoz. Csak engem szeress. Szolgálj hűséggel, és ne csodálkozz azon, hogy az én szeretetemet mindig a szenvedésekben juttatom érvényre. Ha a betegek szenvedéseiket felajánlják, ez a sátánt megváltja, és ezáltal a lelkek az üdvösség útjára lépnek.

El akarsz jönni velem a Kálvária hegyére, a Golgotára? Ha igen, akkor a Fájdalmas Anya mellett a helyed. Bízz Anyámban! Ő elsöpör minden kételyt és félelmet a határtalan Anya szeretetével. Ő megjelöli és védelme alá veszi a benne bízókat.”

Guido atya elméltése a kitett Oltáriszentség előtt:

Jézus, a szenvedéseimet át akarom most adni Neked. Tudatosítani akarjuk, hogy aranyat érnek a te szemedben a szenvedéseink.

Ha őszinték vagyunk magunkhoz, be kell ismernünk, hogy nem vonzanak annyira a mi keresztjeink, a mi szenvedéseink. Mégis most hálát akarunk adni neked értük. Kérünk, fogadd el ezeket tőlünk, mint ajándékokat, mint áldozati adományokat, egyesítve a te szenvedéseddal.

Ezekkel a szenvedésekkel egészen nagy dolgokat akarsz tenni. Gyógyulást, szabadulást akarsz adni ezek által. Mértéken felül, azon felül, amit mi el tudunk képzelni. Mert egyesülve vagyok a Szűzanyával. Akik veled együtt hordozzuk a keresztet, kiegészítjük a te szenvedéseidet, a Szűzanya példájára. Így a te legbensőbb családod vagyunk. A hozzád legközelebb állók, akikre szükséged van. És

te bízol bennünk. És mi nem fogunk elhagyni téged. A te közeledben akarunk maradni, akkor is, amikor nehéz. Sőt éppen akkor, amikor nehéz.

Igen, Jézus nehéz a kereszt. Amikor szenvedünk, az nehéz. Most neked ajándékozunk ezt. Mária, a te és a mi Édesanyánk segít nekünk ebben. Az ő szenvedései is nagy segítséggé váltak számunkra. Végtelenül nagy segítséggé vált számunkra, és az egész emberiség számára az ő szenvedése. Most őt, a te és a mi Édesanyánkat is a hűségünkről akarjuk biztosítani. Ő a kezét nyújtja nekünk, és mi elfogadjuk ezt a kezét, megfogjuk az ő kezét. És ő a Szívére ölel minket. Így egyesítjük a mi szenvedéseinket az ő szenvedéseivel is – érted, és irántad való szeretetből. Ámen.

Mindnyájan meg vagyunk hívva arra, hogy egy-egy kis engesztelő lélek legyünk. Éppen ezt a kicsiségünket tartsuk oda, adjuk át a Szűzanyának. Ezt a nyomorúságunkat, a mi semmi voltunkat, de az imában szoros egységben Máriával. Imacsoportjaitok segítenek a Szűzanyának ebben a művében. Segítenek megvakítani a sátánt. És ez nagyszerű, nagyon nagy dolog. Kérdezed: Én? Igen, éppen te! Fogadd el a Szűzanyának ezt a hívását. Add át a hétköznapijaidat, a hétköznapijaid fáradtságait, a te imádságodat, a te áldozataidat. Éppen te. Éppen ez az, ami értékes. És a te hívó imád, hittel mondott imád. Ennek van akkora hatalma, hogy hegyeket képes elmozdítani. A hitetlenség hegyeit, a szeretetlenség hegyeit, a reménytelenség hegyeit. Éppen te.

Rejtsd a szívedet Édesanyád Szívébe. Rejtsük a szívünket Édesanyánk Szívébe. És szeressük... szeressünk. Kezdjük el szeretni a Szűzanya legtisztább szíve által. Kezdjük el ma szeretni ezzel a Szívvel, az ő Szívével. Vigyünk fényt, világosságot az otthonainkba, vigyük el Jézus Krisztus fényét a környezetünkbe! Mindenkinek szüksége van erre a szeretetre! Az emberiségnek szüksége van Jézusnak erre a fényére, világosságára! Az emberiségnek szüksége van a szeretetnek erre a tüzére! Gyűjtsd lángra a világot, lobbantsd lángra a világot! Kérlek, gyűjtsd lángra, lobbantsd lángra! Ismerd fel hivatásod nagyságát, ismerd fel a te hivatásod nagyságát! Gyűjtsd meg a szívedet, gyűjtsd lángra a szívedet... és add tovább ezt

a lángot, ezt a tüzet! És legyen bátorságunk élni ezzel a nagyszerű dologgal, hogy szeret minket az Úr, hogy szeretnek, hogy értékes vagy, hogy drága vagy a az Isten szemében. Értékes vagy számára! Isten szeretett gyermeke vagy.

Legyen bátorságunk élni, felhasználni Istennek ezeket a szavait hozzánk. Az emberiség szomjazik a szeretetre. Jézus is ezt kiáltotta a kereszten: szomjazom. Minden ember után szomjazik. Különösen a legszegényebbek után. Akik a leginkább bűnnel terheltek, akikre mind azt kiáltják, hogy bűnös, éppen arra szomjazik Jézus. Legyen bátorságunk a Szűzanyával együtt őket is lángra lobbantani. Nem ítélkezni felettük, hanem kézen fogni őket, és megmutatni nekik, hogy Isten szeretett gyermeke vagy. Én nem ítéllek el, én nem ítélkezem feletted. Legyen bátorságunk a szeretetláng misszionáriusává válni. Kérdezed: Éppen én, kicsi, bűnös, beteg? Igen, éppen te! A Szűzanya szeplőtelen Szíve szeretetlángjának misszionáriusa légy. Az Úr már akkor is mennyire sóhajtott a kereszten ez után a szeretet után. Mondta az Úr, amikor a földön élt, hogy mennyire vágyom a szeretet tüzének terjedésére, hogy azért jöttem, hogy tüzet gyűjtsak a földön, és mennyire vágyom, hogy lángra lobbajon már. A Szűzanya szeretné teljesíteni az Úrnak ezt a vágyát, és ezért akarja lángra lobbantani a szíveket bennünk. Ezért kérem, add tovább ezt a fényt, ezt a tüzet. Ámen!

*(Guido Martirani atya, a Vatikán által jóváhagyott
Ördögűzők Nemzetközi Társaságának tagja,
a Szereteláng Mozgalom Nemzetközi Lelki Tanácsadója, papi vezetője)
2015. március 17., Budapest*

Mária- kegyhelyek

Mária kicsinyei

Személyes gondolatok a Máriás Mozgalomban

Fraknó

Nagyközség a történelmi Sopron vármegye területén a nagymartoni járásban. Ma a kismartoni püspökséghez tartozik a kegyhely. Közúton közelíthető meg. (A község ma Ausztriában, Burgenlandban található meg, neve: Forchstein)

Herceg Eszterházy Pál nádor írja le történetét. Közli, hogy itt Szűz Mária tiszteletére épült templom állott már 1100 körül, amikor is fölújították az építményt és a Boldogságos Szűz képét. Attól kezdve a Szűzanya tisztelete még nagyobb becsben állt. 1530-ban Szolimán török szultán Bécs megszállása alkalmával a fraknoi várat is elfoglalta és nagyon megrongálta. Noha sok-sok lövés dördült el, a vár mégsem pusztult el teljesen, mert kápolnájában ott volt a Csodatévő Boldogasszony képe.

Nes sokkal ezután belső indíttatásra a herceg a Szűzanya számára a Boldogasszony nevű helységben, a Fertő-tó mellé, Moson megyében épített csodás kegytemplomot. S Szűzanya kegyképét odavitte, Fraknó így „magára maradt”. Romjaiból azonban újjáépítették, 1605-ben Bocskai István erdélyi fejedelem, 1622-ben padig Bethlen Gábor erdélyi fejedelem háborúskodott errefelé. A falut ismétlen fölgyújtották, de a hívek a rendbehozott templomot csodálatosképpen megoltalmazták. Eszterházy Pál 1687-ben december 8-án a császártól megkapta a birodalmi hercegi címet, hálából szolgálataiért.

*(Ipolyvölgyi Németh J. Krizosztom:
Mária kegyhelyek Mária országában, 1998)*

Utolsó harc

A könyvből, pontosabban fogalmazva csak az első ötven oldalról, csupán a legjelentősebb részeket ragadom ki, mintegy ízelítőül, hogy az utolsó idők kapujához érkezett az emberiség, akár tetszik, akár nem, és ezt abból a megfontolásból teszem, hogy már nagyon belesodródtunk az eseményekbe, és azok akik még bizonytalanok, hogy valóban mi vagyunk a „második eljövétel” nemzedéke, megerősödjének, ne várjanak újabb és újabb jelekre. (Utolsó harc a fény és sötétség között; Okok, hátterek és következmények, MaranaTha, 2012)

Bevezetés

„Napjainkban nem arról van szó, hogy a kereszténységet külső ellenség győzi le. **Ma már Krisztus misztikus testébe hatolt be az ellenség, egészen a közepéig! Olyan üldözés következik, amilyen még soha nem volt!** Olyan lesz, mint az ősegyházban. Titkos helyeken – pincékben és magánlakásokban – kell a szentmiseáldozatot bemutatni, és csak kevesen vesznek részt rajta.” „Oly módon történik az egyházüldözés, amilyen még soha nem volt: kívülről nézve alig lehet észrevenni... A rombolás inkább **belülről kifelé történik**, ez a titokzatos és új benne. A Sátán észrevette, hogy az Egyház a kívülről jött üldöztetés után mindig szilárdabb és erősebb lett; tehát megpróbálja a fordítottját!”

Előszó

Az emberiség eddigi történelmének legnagyobb, és legdöntőbb harca előtt áll. **Ebben a döntő harcban a bolygó minden embere részt vesz, tudatosan vagy anélkül.** „A római-katolikus Egyház

sorsa a világ és az emberiség sorsa.” Ez a könyv elsősorban római katolikus híveknek íródott, hogy felnyissa a szemüket a hihetetlenül rafinált esetekre, amelyekbe becsalják őket **az ökumenikus haladás ígéreteivel, a reformokkal és a keresztény közösségek rég óhajtott egységével.** Ma egy szellemi (és lelki) világháború végső, döntő harcában élünk... halálos hatása lesz, különösen az örök életre.

Ezt a harcot rafináltan, álnokul és szinte észrevétlenül folytatják a római katolikus keresztényekkel szemben. A cél az, hogy szakadjanak el Rómától, a pápától és a Tanítóhivattól, és csatlakozzanak egy új ökumenikus egyházhoz, amely minden keresztény felekezet szövetsége lesz! (vö Jel 13. 7, 15.) (ez volt a „Terv” A. típusú változata, de összejött a B. „Terv”, és ez sokkal előnyösebb, hatékonyabb, remekmű a javából, hatalomátvétel ellenállás nélkül, észrevétlenül, már csak a szükséges „sepregetést” kell elvégezni, és tiszta lesz az út!). Ennek a „vadállatnak” az eljövendő világuralma útjában egy nagy akadály áll, amit először el kell hárítani, hogy a bolygót és az emberiséget ellenőrizni tudja. Ez a nagy akadály **a római katolikus Világegyház erkölcsi és etikai ereje** és befolyása a hívők milliárdjaira.

A látható Egyházzal szemben, akinek élén a pápa áll, van egy másik, láthatatlan, titkos (szabadkőműves) hatalom, amely jól álcázva, titokban, ravaszul, mégis a teljes nyilvánosság előtt szervezkedik elene. Minden reklám- és propagandaeszköz a rendelkezésére áll, sőt a média, melynek legfontosabb szerveit kontrolálja, és amelyek véleményformálók. A római katolikus Egyházzal szemben áll egy Anti-egyház, (Szűzanya a Kék könyvben Hamis Egyháznak nevezi), amely a legtöbb ember számára ismeretlen, hiszen tudomásuk sincs róla, hogy létezik. Ez a legnagyobb fegyverük és ebben van veszélyességük, s hálójukba sok embertársunk beleakad, anélkül, hogy észrevenné!

Az Egyház szaktekintélyei erről a problémáról tudnak ugyan, de a nyilvánosság előtt nem beszélnek, (még a mieink – MPM – tagjai sem, a Körlevél is csak utal rájuk). Mennyire közel vannak már az Egyház szívéhez! Karol Wojtyła kardinális szavai igazolják ezt: „**A legnagyobb csata előtt állunk, amelyet az emberiség valaha látott. Nem gondolom, hogy a keresztények közössége ezt teljesen felismerte. Ma az Egyház és az Antikrisztus, az Evangélium és az Anti-evangélium közti végső harc előtt állunk!**” Ennek a könyvnek

az a célja, hogy felébressze az emberiséget, hogy ismerjük föl az idők komolyságát... és hogy a „vadállatnak, aki egy báránybőrbe bújtatott farkas”, gonosz ténykedéséről lerántsa a leplet, és valódi szándékát bemutassa. A Föld minden emberének a 666-os számmal történő megjelölése nemcsak a totális rabszolgaságot jelenti, hanem az örök halálba vezető utat is. (Érdekes itt említeni Barsi Balázs atya 2015. február 22-én tartott beszédét, melyben – Athanasius Schneider püspök nyilatkozatára építve – említi, hogy úgy tűnik az Egyház belsejéből éri komoly támadás Egyházunkat...)

Út az Antikrisztus (666) rabszolgaságába

A világpolitika kulisszái mögött egy titkos hatalom rejtőzik, amely minden szálát a kezében tart. Befolyása van a politikára, ellenőrzi a világ pénzügyeit, az energiát, a médiát, és egy ideje már egy „Új Világrendet”, az ún. Novus Ordo Seclorum-ot készíti elő, mégpedig saját elképzelése szerint. (Jel 13. 1-18.) Végül minden fölött álló világkormányuk lesz, amely mindent kézbe tart. Ez lesz a legnagyobb, világgraszoló, irgalmatlan diktatúra, amit az emberiség valaha átélt! Nagyon közel jutottunk ehhez az állapothoz, szinte már benne vagyunk. „akkora lesz a gyöttelelem, amilyen még nem volt a világ kezdetétől mindmáig” (Mt 24, 21.) Egy computer online vizsgálata nemcsak mélyreható ellenőrzést jelent, hanem felfedi a felhasználó agyát és gondolatait. „A világot olyan személyiségek irányítják, akik egészen mások, mint amilyenek gondolnánk”(Benjamin Disraeli). Ki tudta volna Jánosnak 2000 évvel ezelőtt megmondani, hogy egy szoborba életet lehet lehelni, hogy beszélni tudjon? Ma már tudjuk, mit értett ezen a bibliai látnok. Ez a televízió, de még inkább a számítógép!

Internet – www

World – Wide – Web, a nemzetközi hálót hívják internetnek. **Ez a világméretű computer háló a feltétele annak, hogy a Föld lakói személyi megjelöléssel rendelkezzenek.** A W betű a héberben 6-nak felel meg. Így tehát a www = 666, az Antikrisztus száma!

Az Antikrisztus (666) totális felügyelete!

A computer-technika és az elektromos adatfeldolgozás bevezetésével lehetőség nyílt minden téren az emberek adás-vételének teljes felmérésére és ellenőrzésére. Napi szükségleteink sok árujának csomagolásán ma már vonalkód található. Ez azt jelenti, hogy a computer felismeri, és azonosítja, mint 666. A „vadállat” 666 számát ártalmatlan „választóvonalknak” sikerült álcázni minden árucikken. Az elkövetkezendő világ-kormány az embereket is ugyanígy be akarja számozni.

A központi computer neve: „La bete” – a „vadállat”

Ez a központi computer a „vadállat” agya, és mindenkinek kiagyalt egy sok részből álló személyi számot, melyben rejtve benne van a 666.

A „Vadállat” és a számozott ember totális ellenőrzése

Az emberi szabadság legnagyobb korlátozása a **kézpénz megszüntetése!** Az eljövendő „világkormány” a bolygó minden emberét megjelöli. Azok, akik nem akarják elfogadni a jelet, nincs túlélési esélyük. *(emberileg, de Istennel minden lehetséges, de ehhez természetesen el kell jutni, pontosabban fogalmazva, el kell fogadni az IGAZ, teljes és tiszta HITET, amely még megtalálható a Katolikus Egyházban).* Ehhez az előzményhez tartozik a **kézpénz használatának megszüntetése!** *(erre idejében figyelmeztetett minket az üzenetekben).* Ezért vezették be a „kártyát”, amit ma már mindenki ismer, **EC-kártya, VISA-CARD, telefonkártya és Cash-card.** Mindez rafinált hazugság azért, hogy az embereket lassan előkészítsék a kézpénz nélküli fizetési forgalomra! Ezért ha a kezdeti szakaszt már lezárták, törekedni fognak az emberek megszámozására. A tudomány mai állása szerint ez lehet egy mikro-chip, amit az ember homlokába vagy a kezébe lehet beültetni. **„A teljes ellenőrzés ma már technológiailag lehetséges”**

Egy mérnök figyelmeztetése

Dr. Carl Andersen... feladatomban a készülék kifejlesztése és elkészítése volt, nem a szervezetre gyakorolt hatása. Ezzel más emberek *(kutatók)* foglalkoznak. Dollármilliókat költöttek arra, hogy megtalálják a megfelelő helyet az emberi testben a mikro-chip számára, amely 250 000 alkatrészből áll! A probléma a lapocskák utántöltése volt. Két helyet találtak: **a homlokot és az ember jobb kezét!** *(véletlen egybeesés*

a Szentírás Jel 13, 16. próféciával?). A munka során egyre világosabb lett a cél: **Minden embert jellel akarnak ellátni!** Elmondhatom önöknek, hogy Floridában már vannak óvodás gyerekek, akiknek a bőre alá már beültették a csipet! Az USA alelnöki kabinetjében Al Gore szenátor azt mondta: **„A Föld minden emberét be kell kapcsolni ebbe a rendszerbe!”** *(Az USA-ban nyilvánoságra került, hogy 2017. végéig minden amerikai állampolgárba be kell ültetni a chipet. Európa vezetői is ugyanezt tervezik, csak még nem beszélnek róla.)*

A mikrochip a viselője legfontosabb adatait tartalmazza, címet, foglalkozást, számlaszámot, adószámot, egészségügyi kártyát, személyes adatokat, vallási hovatartozást, érdeklődési kört, szellemi irányultságot, stb. Az ellenállást per nélküli kivégzéssel meg lehet tolni,.. *(vagy)* kényszer sem kell: rövid átállási idő után a **boltokban sem pénzt, sem kártyát nem fogadnak elfogadni!** *(erre is kaptunk eligazítást az üzenetekben, Istennek legyen hála!).* **Igen, az előkészületek már a csúcson futnak!!!** A félelemmel sok embert lehet befolyásolni. Először kiváltják a félelmet az iszlám szélsőségesek egyre gyakoribb terrortámadásaival, melyek aztán vég nélkül szaporodnak. **Minden iszlám terrortámadás kitervelt!!!**

Ahogy látni fogjuk, **három világháborút terveztek,** hogy megszerezzék a világoralmat. *(Elhítetik az emberiséggel, hogy)* az önálló vallások a világ békétlenségének és a háborúnak a fészkei. Ez szükségessé tesz egy közös világetikát, világ-etoszt, vagy egy világvallást, amelyik békepárti, és amelyet mindegyik vallás elfogad. **De ez csak egy taktikai fogás a gyanútlan emberiség irányítására, hogy a Föld kultúráját (és az emberek hitéletét) uralják!** *(és ennek a Hamis Egyháznak feje a Hamis Próféta. A MPM újévi körlevele erre hívta fel a figyelmünket, hogy járjuk nyitott szemmel. Az eseményekből kell felismernünk a hamisságot – nyitott, kritikus szemmel kell figyelniünk!!!)* Ez a titkos szervezet a szövetségeseivel együtt már nagyon régen működik.

„Világkormány lesz, akarja, vagy nem akarja, leigázással vagy megegyezéssel”. (James Wartburg CFR-tag, 1950) Henry Kissinger meggyőződése, hogy az embereket élelmiszereiknek ellenőrzésével, az energia, különösen az olaj ellenőrzésével, népeket és pénzügyeiket is ellenőrizni lehet. *(Ő),* az USA egykori külügyminisztere,

a CFR (Council on Foreign Relations), és a Rockefeller-klán tagja, nyíltan kimondja, mi vár az emberiségre! *(röviden idéztem a Székely Hírmondóból, a Végső idők jeleinek ismertetése írásomban, feltéve: 2013. 08. 27-én).*

Vajon elmondhatjuk, hogy mi Európában, a berlini fal lebontása és a keleti blokk felszabadulása után végre elértük, hogy használjuk az eszünket, felnőtten, és magunk alakítjuk az életünket? *(Sajnos, az eltelt huszonöt év bebizonyította, **valakik az orrunknál fogva szándékosan megvezettek, elsősorban politikusaink által, másodsorban az egyházi illetékesek ebben asszisztáltak, mert nem voltak eléggé éberek. Amikor vak vezet a vakot, katasztrófa fenyeget, ha pedig tudatos együttműködés történt, akkor az „árulás” a javából, Júdási tett! Egyetlen esélyünk maradt: riadót kell fűjni, ébresztő Testvéreink, farkasok garázdálkodnak a juhok és bárányok aklába, egyes pásztorok, sajnos elaludtak, mások betakarták fejüket, bedugták fülüket, hogy ne halljanak, ne lássanak – a magán-kinyilatkoztatások üzeneteiről, az idők jeleiről - egyes béresek elfutottak, „szoknya után”, mások együtt lakmároznak Krisztus nyájából a farkasokkal – egyházi szabadkőművesek!). **Bámulatos és meghökkentő, hogy a Biblia állításai és próféciái mennyire egyeznek mai történelmünk tényeivel!*****

Ős-felvilágosodás Az emberiség bűnbeesése

Ádám és Éva elcsábult. A kígyó csábítása sikeres volt, büszkeségükre, becsvágyukra, önteltségükre és gögjükre épített, **maguk döntetik el, mi a jó és mi a rossz** anélkül, hogy figyelembe vennék Isten parancsát. De ma minden történelmi tény arra utal, hogy ez az „**ókori keleti történet**” megismétlődik. *(a lényegesen nem változtat az, hogy nagyon sokan „dajkamesének” hiszik máma, a következményei forró lávaként fog a nyakunkba zúdulni, hamarosan!).*

A 18. Századi felvilágosodás szelleme

Felvilágosodás alatt Európa történetének olyan szellemi mozgalmát értjük, amely a Bibliával igazolt és az Egyház hitigazságaiban továbbadott, természetfölötti isteni kinyilatkoztatások elvetésére irányul. „**Tapossátok el a gyalázatost!**” Ez volt a francia felvilágosult filozófus, Voltaire jelszava. (a katolikus Egyházra értette). A

felvilágosodás eszköze az ész (ratio) volt. Ezzel a ratio-val kritizálni kezdték az Egyház tanítását, és minden természetfölöttit elvetettek. *(ez a magatartás napjainkba már általános társadalmi jelenséggé vált, és a hívek közül csak kevesen ismerik föl az összefüggéseket, okokat, hogy tudniillik az igaz hit nem mindenkié, nélküle pedig az ember ki van szolgáltatva a sötétség gonosz erőinek, és erről fogalma sincs. Pl. **Nemzeti ünnepünk, 1848 március 15** a köztudatban jól bele van sulykolva, de ha egy kissé komolyabban utána nézünk, a forrást és az eredményt megvizsgáljuk, hamar rájövünk, szabadkőműves talajból, tudatos terv alapján indították el az un. Forradalmat, pontos célkitűzésekkel, amelyek nagy része sajnos megvalósult, nekünk meg évtizedek óta egy meghamisított történelemmel tömték a fejünket, az IGAZSÁGOT máma kevesen képesek felismerni és elfogadni, kézenfekvőbb összeesküvés elméletekként kezelni).*

Többé már nem az Evangélium és a Tízparancsolat voltak az ember számára iránymutatók. Jézus dicséri a Mennyei Atyát, hogy az okosak és bölcsek elől elrejtette ezt. Mit rejtett el előlük? A felismerést és a tudást, *(a hitben és hit által!)*

A felvilágosodástól a 666 rabszolgaságába

„Ellenségeskedést vetek közé és az asszony közé, ivadékod és az Ő ivadéka közé: Ő széttiporja fejedet, te pedig a sarkát mardosod” (Ter 3, 14-15) *(ebben a kijelentésben benne van a lényeg, a két tábor közt soha nem lehet szó békéről, mindaz aki lázad a Teremtője ellen Lucifert követi. Két Úrnak szolgálni nem lehet, választani kell, a felvilágosodás filozófusai és mai követőik is választottak. Mi is igen, valóban „ez a harc lesz a végső!”)* Az asszony a Szent Szűz Mária, vagy ahogy az Egyház nevezi, az új Éva. Ki ne ismerné a kígyó fejét széttagosó Mária képeket?

A felvilágosodással és filozófusaival az emberiségnek az a drámája ismétlődik, ami Ádámmal és Évával történt? Eltávolítják az emberiséget Istentől, és a Bibliában ábrázolt utolsó idők gonosz hatalmaihoz vezetik? Remélem (lehet, hogy naiv vagyok), hogy ez a könyv hozzájárul ahhoz, amit tiszta szívemből szeretnék, hogy kortársaimnak felnyissa a szemét, megerősítse tudatukat, és óvja őket az iszonyatos dolgoktól, amelyek meg fogják határozni életüket. **Mindezt**

egy titkos szervezet szuper gazdag és hataloméhes elitje erőlteti ráink, akiket bár mindenki ismer, de legtitkosabb céljaikról még tagjai nagy többségének sincs tudomása! *(Szűzanyánk a Kék könyvben kifejti, a Jel 12 és 13 fejezetekben található próféciákat, a Vörös Sárkány, a tengerből feljövő vadállat és a szárazföldi vadállat, valamint az Antikrisztus és a „bűvös” 666-tal kapcsolatos tudnivalókat, Hamis Egyház és Hamis Krisztus, csak sajnós még a gyakorló katolikus hívők többségének is nagyon nehéz falat, a langyosoknak, hitetleneknek pedig egyszerűen képtelenség felismerni, elfogadni. Tehát marad az egyetlen lehetőség – minden erőfeszítés ellenére, amelyet a Szűzanya, az Úr Jézus és a Mennyei Atya tesz, a magán-kinyilatkoztatások által - a megvalósulásakor szembesülni a tényekkel, történésekkel, eseményekkel és következményeivel!)*

Milyen *(felelőtlen)* felnőttek vagyunk, amikor a politikusok – különösen választások előtt – magukat függetlennek mondva, a felvilágosodás filozófiáját oltják belénk, ...mindent megígérnek, és a választások után az ellenkezőjét teszik? *(És nyugodtan hozzátehetjük, hogy sajnós ma már az Egyházban is „ez az irányzat lett szentesítve” felülről lefelé, mert a „hal a fejétől bűdösödik”, és ezt már nagyon sokan észre sem veszik, ellenkezőleg, minket bélyegeznek meg „konzervativizmussal”!).*

Az egyetlen, ami helyzetünkbe fényt hozhat, a Földön a legtöbb nyelvre lefordított és elterjedt könyv, a BIBLIA! Megdöbbenő, hogy a bibliai szövegeket és próféciákat a Teremtés könyvétől kezdve, az Újszövetség utolsó részéig, az Apokalipszisig, a világtörténelem történései igazolták, és jelenünkben is körvonalazódnak igazságai (végső stádiumában). **Világos és bizonyítható, hogy a Biblia a mi igazi történelemlényünk, a múltunké, jelenünké és jövőnké. Vajon megismétlődik-e Ádám és Éva drámája a mai emberiséggel?** *(Vagyis Lucifer kevély magatartása, kijelentése: „non serviam” azaz nem szolgállok, Isten, megismétlődni látszik a modern emberiség magatartásában, törvényeinek elutasításában, és kész tény, a XXI. század eleji általános globális szintű hitehagyás – a templomok kiürültek, a hit, a vallás „magánügy” lett - amit a mindennapi életstílus igazol világszerte. A statisztikai adatok, kimutatások – papírformák*

– önbecsapás, mégpedig ördögi szinten, az ő doktorátusi vizsgájuk, jelesre. Vö. Jak 2, 26. Júd).

Immanuel Kanttól az Antikrisztusig

A felvilágosodás első terméke a francia forradalom volt, melynek következménye Franciaországban az Egyház véres üldözése lett. Templomokat romboltak le és zártak be. Üldözték a püspököket, papokat, szerzeteseket, és sok közülük a francia királlyal együtt guillotine által halt meg. Az Isten és az Egyház parancsai helyett **a forradalom szabadkőműves jelszavát használta: „szabadság, egyenlőség, testvériség.”**

Szabadságon az Istennel, az Ő törvényeivel, és a királlyal szembeni politikai szabadságot értették, ami később a „demokráciába” ment át, amelyet aztán világszerte különböző csoportosulások a céljaiknak megfelelően sokkal jobban tudtak manipulálni.

Az **egyenlőség** az elfordulást jelenti a kereszténység és az Egyház követelményétől. Dicsőítették a relativizmust, azaz viszonylagossá tették a keresztény hit és az Egyház igazságát. **Elvetették a hitigazságokat, minden igazság relatív!**

A **testvériségen** a szabadkőműves „**humanizmus**” filozófiája és vallása értendő, amely letaszítja Istent a trónról, és helyébe az embert ülteti! (Jel 14, 9-12). Csak azok menekülnek meg, akik állhatatosan megtartják Isten (és Egyháza) parancsait és hűek maradnak Jézushoz. Azok, akik a „vadállat” képét imádják Isten helyett, és felveszik nevét a 666 számmal, örökre elvesznek. *(vagyis elkárhoznak!).*

„Semmiképpen el ne ámítsanak titeket, hiszen előbb be kell következnie az elpártolásnak (meg kell jelenjen a Hamis Egyház, élén az ellenpápával, aki tulajdonképpen a Hamis Próféta, és az új tan), és nyilvánvalóvá kell lennie a bűn emberének, a kárhozat fiának, az ellenségnek, aki Isten fölé emelkedik és mind a fölé, ami szent. Sőt Isten templomában foglal helyet, s azt állítja magáról, hogy Isten.” (2 Tessz 2, 3-4) (az Antikrisztus). Bármilyen borzalmasak voltak *(a diktatúrák és)* a diktátorok, az utolsó nagy diktátor, aki a világot (rövid ideig) uralni fogja az új eljövendő világrendben, még rettenetesebb lesz, és túlszárnyalja a világ eddigi diktátorait.

A legtöbb mai kortársunk egyáltalán nem tudja elképzelni a Pál által leírt szituációt. *(Pedig jelenleg)* Ezen a bolygón **szellemi világháború**

folyik, ami a legtöbb ember számára észrevétlen. Ez a Föld nem szórakoztató bolygó, ahogy a béke és a jólét utolsó évtizedeiben megszokták és hitték legalábbis a földbolygó nyugati felén és a fejlett országokban. **Ez a világ bizonyítási hely Isten mellett vagy Isten ellen!** Isten és parancsai vagy az Antikrisztus (*parancsai*), aki Sátán földi képviselője, aki minden jel szerint meg fogja mutatni magát a Földön. Földi követői már évek óta itt vannak, hogy előkészítsék jövetelét! Természetes, hogy a modern, felvilágosult emberek nehezen hiszik el ezeket a szavakat. (*mert hitetlenek, vagyis nem jutottak el a hitre, kész csoda, hogy az évtizedes ateista nevelés, agyamosás ellenére még máma vannak emberek, akikben van igaz hit és szerinte élnek, mások, még fiatalok is eljutnak az igaz hit kapujához, befogadják és belépnek az Isten Földi országába, vagyis az Egyházba*).

Szent Nílus jövedőlése

Meglepő, milyen pontosan és találóan tudtak az Istentől kiválasztott emberek a jövőbe látni. Szent Nílus próféciái mutatják, hogy ő már 1600 évvel ezelőtt előre megjósolta mai társadalmunkat. Mint egykori konstantinápolyi prefektus, 390 körül élt Sinában:

„A 20. század közepén, amikor közeledik az Antikrisztus ideje, elsötétedik az emberek esze a testi szemléletmód miatt. Az a kor jellemzője, hogy elfordulnak Isten parancsaitól, és leértékelődik az emberi méltóság. A férfiakat és a nőket alig lehet megkülönböztetni egymástól, gyalázatos, illetlen ruházatuk és hajdivatjuk miatt. Már nem tisztelik a szülőket és az idősebb embereket. Eltűnik a szeretet. **A keresztény pásztorok, püspökök és papok elsekélyesednek. Képtelenek megállapítani, melyik a helyes és melyik a rossz út!** A szokásjogok és az egyházi tradíciók megváltoznak.

Jaj a keresztényeknek, akik elveszítik a hitüket, mert már senki nincs, aki mutassa nekik az igazság fényét. Az a kevés, aki hű maradt, visszavonul a világtól, és szent menedékhelyeken jönnek össze. Mindenütt akadályokba ütköznek. (*Ez már karnyújtásnyira van, mert mi, akik felismertük az idők jeleit, eseményeit, kevesen vagyunk, a „hivatalosan” megnyilatkozók előtt kegyvesztettek, eretnekek, üldözöttek lettünk, jól lehet egyetlen bűnünk, hogy határozottan ragaszkodunk a hiteles egyházi tanításokhoz, és a modernkedőkkel nem akarunk egy tálból cseresznyézni. Így titokban, vagyis zárt, megbízható*

körben találkozgatunk időnként, hogy kölcsönösen megerősíthessük egymást és felkészüljünk a „nehéz idők eseményeire” idejében, és egyúttal mintegy előőrsöt képezzünk a hűséges papjain számára, amikor majd a közeljövőben bekövetkezik az általános „hitehagyás” vagyis az Egyházszakadás, amint meg volt jövendölve).

Abban a korban az emberek a Föld egyik végéből a másikba tudnak beszélni egymással. Mint a madarak, repülnek a levegőben, és mint a halak, lemerülnek az óceánba. Amikor idáig jutottak ezek a szegények, az életüket kényelemben élik, de azt nem tudják, hogy **ez a Sátán álnoksága...**”

Ki vagy mi az Antikrisztus?

Ma, az ún. Felvilágosult korban, az alakja éppúgy, mint a Sátán megléte, a maradiak egyfajta rémmeséje, és a mesevilág alakjai közé sorolják. Az Antikrisztus fogalmával kapcsolatosan három megkülönböztetést kell tenni: „antikrisztusi gondolkodás”, „antikrisztusi működés” és végül, „az Antikrisztus hús és vér valódi személye”.

Az antikrisztusi gondolkodás és cselekvés szellemileg mindig létezett. (*pontosabban fogalmazva, Lucifer lázadásától kezdve*). Pál, akit megvilágosított a Szentlélek, előre látja az évszázadokat. Tudja, ki tartóztatja fel a Sátán fiát. **A PÁPA, a szikla**, akit a végső időkben félre állítanak, és ekkor lesz látható az emberek számára az Antikrisztus. (*XVI. Benedek pápa lemondása ilyen szempontból különös kérdéseket vet fel. Speciális események vették kezdetüket ezzel.*)

Az Antikrisztusnak ez a titokzatos lény meghatározó alak, aki a Szentírás szerint az idők végén lép színre, és a világot rövid ideig hatalmába fogja tartani. A Sátánnak ez a szellemi fia valószínűleg ma már él, s arra vár, hogy elérkezzen az ideje. (*Néhány üzenet szerint ügynökei már csak az utolsó simításukat kell elvégezzék, beleértve a Hamis Próféta tevékenységét is, és szabaddá válik az útja a „bemutatkozására”).* Sok híres szentnek már évszázadokkal ezelőtt voltak víziói, kinyilatkoztatásai és látomásai az Antikrisztus személyéről, és be is számoltak ezekről.

Origenész (254)

Ha az idők vége közeledik, Isten egy nagy prófétát küld (Illés), hogy az emberek visszaszerezzék az istenhitet. Csodái és hatalma

által sokakat vissza fog vezetni Istenhez. *(Ellenben az Antikrisztus)* Istennek fogja nevezni magát, és el is várja az emberektől, hogy annak tartsák. Olyan szenvedés és szorongatás fog uralkodni, amelyet a világ kezdete óta még nem láttak!

Damaszkuszi Szent János (754)

Az, aki a világ végén tűnik fel, Antikrisztusként válik ismertté. Anyja azt állítja, hogy szüzen hozta világra. Az egyik tengertől a másikig terjed uralma. Házasságon kívül született gyermek lesz, aki teljesen a Sátán uralma alatt áll. Isten, aki tud erről a hihetetlen, jövőendő perverzioról, megengedi az ördögnek, hogy ez a bűnös fogantatásból született, a teljes uralmat megszerezze.

Bingeni Szent Hildegard (1179)

A romlás fia a világ végén jelenik meg, és rövid ideig uralkodik. A végső időkben fog érkezni. Nem maga a Sátán lesz, hanem **egy ember!** Anyja egy romlott nő, akit az ördög hatalmába kerített, és prostituáltként élt a sivatagban... azt állítják, hogy Istentől természetfeletti módon szülte fiát, úgy, ahogy a legszentebb Szűznél volt. Különböző titkos helyeken nevelkedik, és rejtkehelyén marad, amíg fel nem nő. Azt hirdeti magáról, hogy ő a világ megváltója. Különösen a zsidókat akarja meggyőzni arról, hogy ő az Isten küldte Messiás.

Svéd Szent Brigitta (1373)

„Az Antikrisztus, mint Krisztus, a nőiesség legmagasabb fokából (szűz) jön világra, de a legalantasabb erkölcsből. Már a születésekor csodagyerek. Anyja egy átkozott asszony lesz, aki azt állítja, hogy érti a szellemi dolgokat, és az apja egy átkozott férfi lesz, akiknek egyesüléséből, Isten beleegyezésével, az ördög fogja létrehozni. **1980-ban a gonoszok már átveszik az uralmat!**” *(ez a határozott és pontos idő ne tévesszen meg senkit, mi nem látunk a színpalak mögé, de az eseményekből következtethetünk. A háttér hatalom létében, tevékenységében még máma is nagyon kevesen hiszünk, fogadjuk el tényként. A Jelenések könyvének 12. és 13. fejezeteit a Kék könyvben eléggé konkrétan és világosan felvázolta a Szűzanya. A Napban Öltözött Asszony jelének 70 000 – hetven ezer ember volt a „szemtaniója” 1917. 10. 13-án. A Vörös Sárkány színre lépett a „Nagy Októberi Szocialista Forradalom” győzelmével, majd átadja hatalmát, erejét a tengerből feljövő „fenevadnak” – szabadkőművesség – amelyet támogat a*

„szárazföldi vadállat” – **egyházi szabadkőművesség** – tevékenységüknek hatékonyságát tapasztaltuk (-juk) a saját bőrünkön, előbbieket az EU – Brüsszel közvetítésével, utóbbiakét Ferenc (ellen)pápa? tevékenységei, megnyilatkozásai által.)

Johanna Royer, Nativitas nővér néven is ismert (1798):

„Az igazi szörnyűség és nyomor az Antikrisztus uralmának idején következik be, mely kb. Három és fél évig tart. Az Antikrisztus érkezése idején megjelenik egy **hamis vallás** *(egy Hamis Egyházban)*, amely tagadja az Egyház Istentől való eredetét. **Ez fogja előidézni a legnagyobb egyházszakadást**, amely valaha ismert volt. *(Ez a szemünk előtt bontakozik ki, sajnos – elég, ha az őszi Család Szinódusról a színpalak mögül kiszivárgott hírekre utalok: püspök püspök ellen, bíboros bíboros ellen, bíboros pápa ellen küzdött, mely küzdelem azóta is zajlik. Mégis, nincs okunk az aggodalomra, minden Isten terve és akarata szerint történik, a mi dolgunk, hűségesnek maradni mindhalálig!)*

A próféták

Aki a múlt, a jelen és a jövő világtörténelmét meg akarja érteni, annak a bibliai történeteket, közléseit és a próféciaikat összefüggésben kell ismerni! Aki mindezt intellektuális, racionális módon akarja megtenni, annak keserűen csalódnia kell, mert **az igazi megértés csak a Szentlélek állandó segítségével lehetséges!** *(Azzal, hogy a média ontja magából a „racionális lángelmék”, „katedrák”, „guruk”, „beavatottak” termékeit, beleértve az egész skálát, amelyet a Sátán saját szolgálatába állított, nem változtat a lényegen, egyetlen Igazság és Isten létezik, Aki Szentháromság!)* Ha Isten népe történetében, akár az Ó-, akár az Újszövetség Izraelében, a kereszténységben, fontos eseményeket akarna és akar véghezvinni, mindig kiválaszt eszközöket, embereket, hogy ezeket előzőleg bejelentsék. Számtalan példa van erre Páltól kezdve... *(napjainkig, beleértve a magán kinyilatkoztatásokat is, ha már megszoktuk és használjuk ezt a „mű szót”, amelyet az egyházi szabadkőművesség „kreált”, hogy tudatosan tompítsa az Isteni beavatkozás tényét, hatását!)*

„Valóban az Isten nem tesz semmit anélkül, hogy szándékát el ne árulná szolgálóinak, a prófétáknak. Ki ne félne, ha ordít az oroszlan? Ki

ne jövendölne, ha szól az Úr, az Isten? (Ámosz 3,7). Pál azt mondja, hogy az Egyház az apostolokra és a prófétákra épül, de ezen nemcsak az Ószövetség prófétáit értette, hanem az Újszövetség és a kereszténység prófétáit is. XVI. Benedek pápa annak idején a Hittani Kongregáció kardinálisaként egy interjúban azt mondta, hogy sokáig valóban azt hitték, hogy csak az Ószövetség prófétáira gondolt Pál, de ma már világos, hogy korunk, a kereszténység prófétái is ide tartoznak.

Mindegyik (*próféta*) elég bátor volt ahhoz, hogy az igazságot kifejezésre juttassa. Ez az az erény, amit az Ég a ma apostolaitól is elvár. Az igazságot pironkodás és félelem nélkül kifejezésre juttatni, és vállalni a próféta-hivatást! Az erőt és a bátorságot Isten megadja hozzá! (*Ne feledjük*). A világ fölötti uralom, illetve az egész emberiség fölötti uralom elérése már ősrégi kísérlet. **Az egykori és a mai kortársaknak alig van sejtésük arról, hogy magas rangú politikusok és egyházi személyek ezen dolgoznak, és a kísérlet végeredményétől talán fogalmuk sincs, pedig ősrégi törekvés és ravaszul kitervelték. (Sátáni sugallat, kapcsolat, vagyis vezetés által, eszközei a szabadkőművesség, beleértve az egyházit is!)**

Befejezésül idézem a „Zsolozsmáskönyv hívek számára”, OMC Könyvkiadó, Bécs 1986 – nem hivatalos fordítás – Olvasmányát: **„Megbízhatók a prófétai (és a hiteles magán kinyilatkoztatások szerinti) jövendölések, amelyeknek birtokában vagyunk. Jól teszitek, ha figyeltek rájuk, mint sötétben világító mécesre, amíg föl nem virrad a nappal és a hajnalcsillag (Szűz Mária) föl nem kél szívetekben!”** 2Pt 1, 19.

Testvéri szeretettel Z. I. Áve Mária!

A r ó z s a f ü z é r

Gabriele Amorth a medzsugorjei jelenésekről

Megbocsáthatatlan, ha a keresztények nem vesznek tudomást a medzsugorjei jelenésekről – nyilatkozta Gabriele Amorth római exorcista, aki a fejét csóválja azokra, akik „megvárják, míg az egyház nyilatkozik”. A papokra és püspökökre is neheztel, mert szerinte közönyösek a medzsugorjei gyümölcsök láttán is, sőt egyenesen ámulást emleget. Szerinte azok a keresztények, akik nem hajlandóak tudomást venni a medzsugorjei történelemről, nem különböznek a pogányoktól. Mindezt az ördögűző pap az olasz Mária Rádióknak adott szeptemberi interjújában mondta el.

Gabriele Amorth 1925-ben született, 1954-ben szentelték pappá, 1986-ban lett hivatalos exorcista. Mintegy 20 éven keresztül volt a római egyházmegye fő exorcistája. 1990-ben megalapította az Exorcisták Nemzetközi Szövetségét, amelynek elnöke volt nyugdíjba vonulásáig (2000), s élete végéig tiszteletbeli elnöke marad. Az évek során megszerette Medzsugorjét, a sátán elleni hatalmas erődítménynek nevezte a helyet.

Gabriele Amorth Szűz Mária augusztus 25-i medzsugorjei üzenete kapcsán nyilatkozott. Az üzenet így szólt: „Drága gyermekek! Ma arra hívlak benneteket, hogy imádkozzatok és bőjtöljete a szándékaimra, mert a sátán szeretné megsemmisíteni tervemet. Itt kezdtem el, ezzel a plébániával, és meghívtam az egész világot. Sokan válasszoltak, de óriási azok száma, akik nem akarják meghallani, sem elfogadni hívásomat. Ezért ti, akik igent mondtatok, legyetek erősek és elszántak. Köszönöm, hogy válaszoltatok hívásomra.” „Mily keserű, milyen keserű volt a Szűzanya utóbbi üzenete augusztus 25-én” – mondta Amorth. „Nézzük csak, elég szomorú ez a mérleg! Több mint 30 év után! Ha a pogányok nem hallják meg a Szűzanya szavát, azt

meg tudom érteni. De hogy a keresztények nem, az megbocsáthatatlan. Legyetek keresztények!”

Gabriele Amorth kötetei nemzetközi könyvsikernek számítanak. Mégis, tapasztalatának megfelelően a Medzsugorje iránti közömböség távolabbra mutat: „Éppen a papok és püspökök azok, akik még csak hallani sem akarnak róla. Nem azért, mert elmentek oda és a tapasztaltak nyomán becsületesen döntést hoztak volna a saját szemükkel látottak alapján! Pedig az evangélium világosan megmondja nekünk, hogyan kell a szellemeket megkülönböztetni! A gyümölcséről ismerhetjük meg a fát! Végére is ez a fa harminc éve hoz kifogásolhatatlan gyümölcsöket. Szentgyónások, megtérések, hivatások, mindenféle kegyelmek! Több mint harminc éve!” – emlékeztetett Amorth a Mária Rádióban. „Az Ószövetségben Isten prófétákat küldött, hogy figyelmeztesse a zsidó népet hűtlenségére. Most itt figyelmezteti a keresztény népet az ő hűtlenségére, a papokat is. Isten az ő anyját küldi hozzánk immár harminc éve. Lehetséges, hogy a nép még nem hallotta meg? És az a nép, amelyik azt hiszi magáról, hogy annyira intelligens, azt mondja, vár, amíg az Egyház jóváhagyja? Együgyűek!” – mondta Gabriel Amorth.

Barbara Camenga (www.medjugorjetoday.tv)

Átlagosan évente egymillió szent Ostyát vettek magukhoz az áldozók Medzsugorjében az elmúlt harminc évben. Több mint 500 ember állítja, hogy gyógyíthatatlan vagy végső stádiumban levő betegségéből meggyógyult Medzsugorjében. Körülbelül ugyanannyi pap vallja, hogy itt kapta hivatását. Medzsugorje első 30 évének gyümölcsseit igazolta Marija Dugandzic plébániai levéltáros a statisztikai adatok sorolásával, s mindez egy olyan plébánia „termése”, amelynek hívő létszáma nem haladja meg a 4000 embert. Dugandzic statisztikája értelmében a gyümölcsök: 27 millió szentáldozás, 540 000 bíboros, püspök, pap, szerzetes és szerzetesnő látogatott oda, 532 orvosilag dokumentált gyógyulás történt, 520 férfi lett pap, 123 nő választotta a szerzetesi hivatást.